

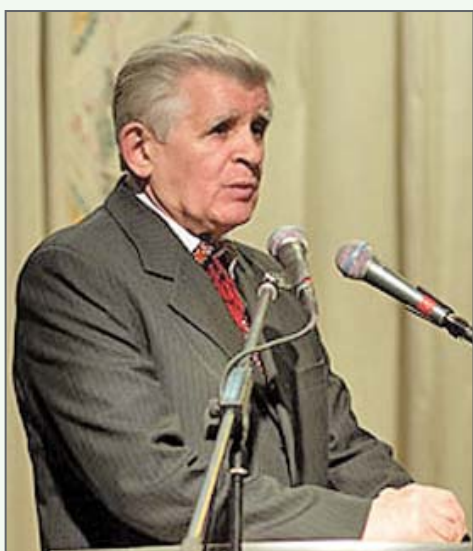
ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№8 (95)
СЕРПЕНЬ
2012 РОКУ**

ВИПРОБУВАННЯ ПРОРОЦТВА

Василь Боєчко
Єпископ, пастор церкви ХВЕ

Ці слова будуть небажаними для самозваних фальшивих пророків, які міцно захопили та утримують узурповану ними монополію в багатьох громадах Церкви Христової. Але головна моя мета — знайти та передати народові Божому біблійні критерії і засади дарів Святого Духа, а не догоджувати чи принижувати кого б то не було. Щодо випробування пророцтва Біблія дає нам дуже багато підстав як у Старому, так і в Новому Заповітах.

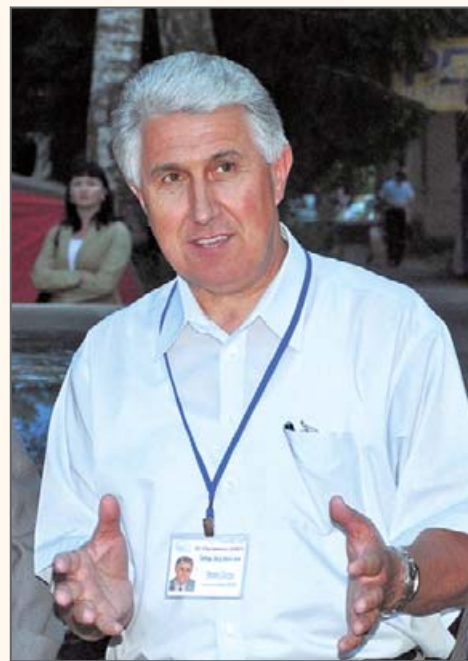
СТ. 7

ПЕРЕМАГАЙ ЗЛО ДОБРОМ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Бог дає всім нам унікальну можливість проаналізувати своє життя, зважити самих себе, подивитися на себе збоку, що дуже важливо, і побачити свій духовний стан. Центральна ідея таких з'їздів, як у Малині, — щоб ви, як молоде покоління, яке далі понесе прапор євангельської віри, мали силу рухатися в правильному напрямку, були мудримися, вміли робити правильний вибір.

СТ. 4

**Сергій
Вінковський**

ДАР МОЛИТВИ

Є багато речей, які утримують нас від дії Божої благодаті: нерозкаяний гріх,

ситість, задоволення своїм внутрішнім світом, коли ніби нічого не хочеться — таке собі українське «моя хата скраю».

Ще один сильний ворог — наша лінь. Молитва — це боротьба. Не один з нас може засвідчити, що коли тільки зібрався помолитися, як одразу гора різної роботи навалилася. Тому що диявол знає, що коли будеш молитися, станеш таким гарячим, що ні одна муха на тебе не сяде. А якщо не молишся, все життя в суєті, а час минає.

СТ. 3

БОГ ДОЛИН

**Ростислав
Мурах**
Старший пресвітер
Хмельницького
обласного
об'єднання
церков ХВЕ

«А слуги сирійського царя сказали йому: Бог гір їхній Бог, тому вони були сильніші від нас. Але воюймо з ними на рівнині, присягаємо, що будемо сильніші від них!» (1Цар. 20:23)

СТ. 5

ПРОФЕСОР ВАСИЛЬ КОСТИЦЬКИЙ ВВАЖАЄ, ЩО ВРЦІРО СТАЛА ПОТУЖНИМ ВАЖЕЛЕМ У ВИРІШЕННІ ДЕРЖАВНИХ ПИТАНЬ

Про це він заявив у своєму зверненні до чотири тисячної молодіжної аудиторії на Всеукраїнському молодіжному з'їзді Церкви Християн Віри Євангельської України, що проходив поблизу Малина з 5 по 12 липня.

СТ. 3

ВИПРОБОВУЙ ДІЛО СВОЄ

18 липня цього року місія «Голос надії» зібрала своїх місіонерів на чергову щорічну конференцію. Проходила вона в мальовничому куточку Рівненщини — у дитячому таборі «Берізка» поблизу с. Олександрії під гаслом: «Випробовуй діло своє».

У роботі конференції взяли участь близько 400 делегатів. Упродовж трьох днів вони навчалися, молилися та ділилися досвідом місіонерського служіння.

Усіх присутніх вразили свідчення про навернення до Бога колишнього майора КДБ Слісаренка та місіонера Яна Апсатарова, що в минулому був кримінальним авторитетом.

А ось остання статистика місіонерської праці, яку оприлюднив директор місії Микола Синюк: з 1989 року, відколи діє місія, і до 2012 року благовістом охоплено 506 населених пунктів, утворено понад 200 церков (близько 6000 членів), обладнано або збудовано 134 молитовних будинки, органі-

зовано 139 недільних шкіл. За останній рік було проведено 110 літніх таборів, 353 осіб прийняли хрещення, створено 36 центрів реабілітації (через які пройшли близько тисячі людей), місіонери відвідали 27 тюрем.

Серед інших на конференції були звершені дві особливі молитви — за жертводавців, які не змогли приїхати на конференцію, але завжди з постійністю підтримували місіонерів; і за нових місіонерів, які стали працівниками місії минулого року.

У своїй проповіді старший служитель Рівненщини єпископ Віктор Боришкевич наголосив: «Так хотілося б, щоб кожен

християнин був підтягнутим, енергійним, життєрадісним і працьовитим! Щоб був живою людиною! Сперджен казав: «Якщо у вас понурий вигляд, вам краще працювати на кладовищі». Християнин має бути привітним, його очі мають горіти любов'ю!».

Кожне свідчення, виголошене впродовж роботи конференції, кожна велика перемога місії і кожна маленька особиста перемога місіонера — це результат невидимої важкої праці, звершеної у містах і селах, які, може, не відразу й відшукаєш на карті... Але на конференції ця перемога промовляла явно і сильно!

Дмитро Довбуш.

«ХРИСТИЯНСЬКА МОЛОДЬ — ЦЕ ДУХОВНА ІНТЕЛІГЕНЦІЯ, ЯКА МАЄ БУТИ ВЗІРЦЕМ ДЛЯ ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ»

Протягом останніх років релігійна спільнота України щоліта з цікавістю спостерігає за Малинфестом — щорічним з'їздом молоді Церкви Християн Віри Євангельської України, куди приїжджають щороку понад чотири тисячі молодих людей. Про цілі таких заходів, оцінку молодіжного середовища України та подальші плани говоримо з пастором Богданом Левицьким, головою оргкомітету з'їзду.

СТ. 2

«ХРИСТИЯНСЬКА МОЛОДЬ – ЦЕ ДУХОВНА ІНТЕЛІГЕНЦІЯ, ЯКА МАЄ БУТИ ВЗІРЦЕМ ДЛЯ ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ»

– Богдане Петровичу, завершився XV з'їзд молоді в Малині. У чому його особливості порівняно з минулорічними фестивалями.

– Найперше, треба відзначити, що це був ювілейний з'їзд. Перший установчий молодіжний з'їзд ми провели ще в 1991 році. Тоді він пройшов у залі кінотеатру «Космос» в Києві. Відтоді з різною періодичністю такі з'їзди проходили в різних частинах України. Останніми роками збираємося в молодіжному таборі «Юність» поблизу м. Малина Житомирської області. Звідси й назва – Малинфест.

Цьогорічний з'їзд проходив під гаслом «Переможець успадкує все». Перед проповідниками та лекторами стояло завдання донести молоді цінність переможного життя у Христі згідно з Євангелієм і дати практичні інструменти для цього. Разом зі спікерами ми вчилися бачити передвісників перемоги, перемогати зло добром, ходити в Христовій перемозі. Нас надихали до цього герої віри — люди, які повернулися до Бога в 40-60-х роках минулого століття, які пронесли свою віру через десятиліття і залишилися вірними Богу у важкі часи. Для сучасної молоді дивно, що вони ходили пішки на богослужіння за 10-20 км. А наступного дня треба було бути на робочому місці.

Атмосфера заходу та новий формат проведення порівняно з попередніми з'їздами теж зробили свій внесок. Адже кожного дня відповідальними за проведення були єпископи обласних об'єднань церков. Цього року ми не запрошували закордонних проповідників, а церкви забезпечували музичну частину, спікерів та привозили ветеранів віри, які проживають в їх областях.

Хочу відзначити також відкриття Міжнародного місіонерського центру, розташованого на території нашого табору. Це спільний проект ЦХВЕУ та церков Південної Кореї. Українська Церква ХВС відкрита до співпраці у місіонерстві з близькими за духом національними церквами. Тому цього року, як і раніше, ми приймали делегації з Білорусі, Литви, Росії, США та інших країн.

Особливу увагу другий рік поспіль приділяємо розвитку молодіжних лідерів. Так, на дискусії для лідерів молодіжного служіння «Досвід європейської молоді: уроки та застереження», що відбулася за участі Давида Вандепута, Голови PEYF (Pentecostal European Fellowship of Youth Ministries), ми опрацювали багато чинників, що сприяли постхристиянізації Європи. Говорачи про уроки, звертаємо увагу на секуляризацію, культурне розмаїття, моральний релятивізм та загальний занепад європейського християнства.

Приємною несподіванкою виявилось вручення Подяки голови НЕК за питань захисту суспільної моралі чотирьом пасторам, які працюють з молоддю, утверджуючи в суспільстві міжконфесійний мир та злагоду, моральні цінності та християнську любов.

– Як тенденції, на вашу думку, набирають яскравості в сучасному молодіжному середовищі?

– З приємністю відзначу, що сьогоднішня молодь вчиться цінувати Слово – не розваги чи музику, а саме Слово Боже в проповіді і вченні. Ранкові семінари, побідні секції та вечірні богослужіння збирали найбільше учасників протягом всього з'їзду.

Ми усвідомлюємо важливість внутрішньої єдності та єдності між конфесіями, тому кожного року в нас збільшується кількість іноземних делегацій п'ятидесятницької молоді та поглиблюються міжконфесійні зв'язки на рівні молодіжних лідерів не лише євангельських об'єднань.

– Відомо, що ваш молодіжний з'їзд має вже міжнародний масштаб. Яку роль відіграють іноземці на з'їзді?

– Ми не планували, що з'їзди будуть міжнародними, з високим представницьким рівнем священнослужителів, але так склалося історично. Кожного разу, як тільки іноземці потрапляли на з'їзд, вони просили більшу квоту на наступний рік. За радянських часів європейські, особливо скандинавські християни роками молилися за свободу віросповідання в СРСР, а тепер вони приїжджають подивитися, як ми використовуємо цю свободу.

По-друге, ми обмінюємося досвідом. Цього року в рамках з'їзду ми провели міжнародну зустріч керівників молодіжного служіння «Молодіжне служіння в пострадянських країнах: досвід та перспективи». Серед учасників, окрім українських молодіжних лідерів, були Леонід Бірюк, заступник старшого єпископа Об'єднаної Церкви Християн Віри Євангельської в Республіці Білорусь, Віктор Бейня, керівник молодіжного служіння ОЦХВЕ в Білорусі, молодіжні лідери зі США та Південної Кореї.

Християнство має бути еталоном вихованості, інтелігентності та духовності, і це потрібно показати молоді. А це можливо лише тоді, коли церковне духовенство житиме не в ногу зі світом, а в ногу з часом. Церкви країн СНД не повинні повторити негативного досвіду Європи, бо вже зробили перший і успішний крок до подолання

розриву між старшим і молодшим поколіннями, зокрема в рамках нашого з'їзду. Це один з наших висновків.

– Як оцінює форум молодь, яка постійно приїжджає в Малин?

– Наш табір з кожним роком стає кращим у сенсі побуту. Кожного року додаються нові напрямки в оргкомітеті. Покращення організації проведення з'їзду помітно в реєстраційному процесі та поселенні.

Особливо молодь відзначає зростання рівня та форматів музичного служіння: щороку маємо все вищий рівень хорів та різноманітних музичних колективів: від симфонічних оркестрів до читців репу. «Час талантів» дозволяє виявляти унікальні голоси, техніки та вміння, що мають бути відомими, а їх досвід та здобутки можуть надихати інших служити.

Молоді викладачі, проповідники, організатори вчаться працювати з більшими аудиторіями та ідеями. Для кожного, хто вперше стає з мікрофоном перед чотири-п'ятитисячною аудиторією, це неабиякий сплеск адреналіну і, звичайно, досвід.

– Ваші подальші плани щодо Малинфесту, адже захід уже став брендом, який відомий молодіжній християнській аудиторії навіть на інших континентах.

– З Божим сприянням ми хочемо продовжувати такі щорічні зібрання молоді. Вже не один рік молодь намагається «вибити» хоча би десять днів на його проведення. Наш оргкомітет постійно в молитовному пошуку кращих засобів та спікерів для спорядження молоді Церкви Христової на всяке добре діло. Ми чуємо, що молоді християни в США збирають кошти протягом цілого року, щоб приїхати в липні в Україну.

Тому бачимо Малинфест як сильний мотиваційний інструмент до святого, переможного життя в Бозі. Я переконаний, що саме християнська молодь – це та духовна інтелігенція, яка має показувати взірць для наслідування всієї української молоді.

Наступного року плануємо з Божою допомогою провести в рамках Малинфесту музичний фестиваль, організувати цілодобову молитву протягом усього з'їзду та багато інших добрих ідей втілити в життя.

– А яка місія Церкви загалом серед молоді між цими форумами?

– Ми закликаємо молодь не лише насолоджуватися тим, що відбувається протягом Малинфесту, але й не згасити вогонь бажання змінюватися, діяти, служити ближньому, коли вони повернуться до своїх церковних громад. Про це постійно нагадує усім старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

Тут на чільне місце виходять пастори місцевих церков. Їх завдання – це змотивовану до особистого зростання та праці молодь залучити до церковних та суспільних проектів для блага нашої батьківщини.

Після одного з попередніх з'їздів багато молодих людей поїхали місіонерами в Кенію, Судан, Індію. Розуміємо, що це було б неможливо без підтримки місцевих церков. У лютому цього року я відвідав наших місіонерів у Кенії і був вражений їх служінням. Вони відкрили там загальноосвітню школу! Це поряд із медичними, гуманітарними, духовними та іншими проектами. Юнаки та дівчата свідомио залишають комфорт та їдуть на кілька років в чужу країну, щоб явити там Христову любов. А їх церковні громади в Україні мають нагоди відчувати співучасті в місії, молячись та всіляко підтримуючи своїх посланців миру.

Вірні послідовники, виплекані в церквах, та врахування культурних особливостей – першочергові завдання, що постають перед церковними молодіжними керівниками. Тут важливо розробити найкращі підходи в комунікації з візуалізованим поколінням Інтернету. Особливо, зважаючи на віртуалізацію стосунків. Напевно, варто мати план розвитку релевантного молодіжного служіння версії 2.0., щоб досягнути покоління, яке живе в соцімережах.

Ми закликаємо до роздумів над питаннями: чи може церква замінити домашнє виховання? Чи церква має ставати схожою на сім'ю, а чи сім'я – на церкву? І якщо батьки більшості молоді будуть неспроможними надати виховання, що відображає біблійні принципи, як нині на Заході, то що тоді? Вірю, що ясні відповіді на ці та інші важливі питання дозволять Церкві бути авторитетом для української молоді.

– На минулому тижні ВКонтакте побачив запис: «До наступного Малинфесту залишилося 350 днів!». Коли наступний з'їзд?

– Ми лише запланували зустріч оргкомітету для аналізу цьогорічного заходу. Там же обумовимо і дату наступного. Зазвичай з'їзд починається наступного тижня після першої неділі липня, коли в більшості церков ХВС ми звершуємо святе причастя. Отож до зустрічі на Малинфесті-2013!

Розмовляв Юрій Кулакевич.

ДОВІРА

Одного разу Олександр Македонський важко занедужав. Його особистий лікар Філіп запевнив, що його вилікує. Поки лікар готував зілля, вісник приніс Македонському лист, у якому його попереджали, що Філіп хоче його отруїти. Прочитавши послання, цар поклав його біля свого узголів'я.

Через якийсь час у кімнату хворого ввійшов лікар, несучи приготовлені ліки. Олександр простягнув лікареві лист, взяв з його рук чашу і випив її. На його спокійному обличчі можна було бачити довіру до свого лікаря. І цар не помилився. До Олександра повернулося міцне здоров'я. Хворий і немічний, він з повною довірою віддався в руки лікаря. У цьому був його порятунок.

Що таке довіра? Це переконання в чесності, сумлінності, щирості когось або чогось, у правильності чогось. Це те, що потребує віри, або перебуває на шляху до віри.

Серед рис справжньої любові, перерахованих у Біблії (1 Кор. 13:4-8), згадано, що любов у все вірить. Створивши людину, Бог поклав довіру в основу всіх її взаємин. Адамові Бог дав лише одну обмежувальну заповідь, яка б вберігала її від зла. Адам повинен був довіритися Богові, Його Слово.

А згадайте Закон Мойсея. У ньому були постанови й заборони. Повіриш – чекає благословення, відкинеш – нещастя не змусять на себе чекати. А Новий Заповіт? Усе побудовано на тім же принципі: «Будеш вірувати – спасений будеш, не повіриш – будеш засуджений». Отже, Бог побудував відносини людини із Собою на цілковитій довірі.

А як щодо нас? Чи повинні ми довіряти один одному? Адже ми живемо у світі, наскрізь просякнutoму обманом, неправдою, egoїзмом. Сумніватися й не довіряти – значить, гарантувати собі відносно безпечне існування. Але, з другого боку, це буде не життя, а існування: без спілкування й друзів, без клопоту й тривоги, без радостей і розчарувань, сміху й сліз. Лише одне буде нас турбувати – власна безпека. Якщо ви цього хочете – не довіряйте нікому.

Але якщо ви не довіряєте нікому, то, можливо, ви нікого не любите? «Любов вірить у все», – наголошує апостол Павло. Отже, довіра – це вираження любові. Запитайте в закоханих, чи важко їм довіряти один одному. Звісно ні. То що там у вас із любов'ю?

Що значить довіряти? Найперше це значить послабити контроль.

Друге. Ось приклад, який розповів один пастор. Минулого року він з дружиною та іншими служителями їхали автомобілем на конференцію в Київ. Проїхавши багато годин за кермом, він відчув, що потрібно відпочити. І його дружина запропонувала підмінити його. Вона ще не дуже добре водила автомобіль, бо мала малий стаж керування. Але, все-таки, вибравши безпечний відрізок дороги без зустрічного руху, він передав їй керування. Спочатку він напружено стежив за кожною її дією. Переконавшись, що вона справляється, він заплющив очі. У цей момент він довірив себе й усіх, хто був з ним, у її руки. Цей приклад ілюструє другий важливий принцип: довіряти – значить довіряти себе іншій людині, довіряти свою репутацію, можливо, особисті секрети, сумніви й переживання, а часом і своє життя.

Третій принцип: довіряти – це дозволити іншій людині помилятися, вчитися на власних помилках і відповідати за них.

Четвертий принцип: довіряти – це допомогти людині повірити в саму себе. Багато людей у нашій країні в результаті виховання, оточення й інших факторів втратили впевненість у собі. Вони бояться братися за щось і проявляти будь-яку ініціативу, а просто чекають, що за них все буде робити хтось інший.

П'ятий принцип: довіряти – значить заохочувати ініціативу. Про деяких людей кажуть, що найкраща допомога з їх боку – коли вони не заважають. Шостий принцип: довіряти – це делегувати повноваження. Не боятися віддати частину своїх повноважень і відповідальність за них в інші руки. У результаті ви не будете перевантажені і будете рости нові лідери. Адже кожен християнин покликаний бути лідером. Чому ж тоді їх так мало в наших церквах? Може, через відсутність довіри?

Сьомий: довіряти – значить покладатися на молодих і недосвідчених. Дивно, але факт: Бог довірив Свого Сина молоденькій дівчині, а не статечній домогосподарці з багаторічним досвідом.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

І останнє. Довіряти – значить не боятися нового. Довіри найбільше потребують ті, хто йде після нас, тобто молоде покоління. Молодь зазвичай вишукує щось нове, чого не було раніше. Старшим це важко сприйняти, тому молодь не підпускають до важливих справ. Так минає час, дорослі старіють, а молоді не готові зайняти їхнє місце. Таким чином, через недовіру страждають обидва покоління і сама справа, якій вони були віддані.

Де потрібна довіра

Друге питання також актуальне: де проявляти довіру? Відповідь дуже проста: у всіх сферах життя і найперше – у сім'ї. Не одна сім'я розпалася через брак довіри. Багатьох жінок зруйнували сумніви у вірності чоловіка. Навіть якщо не було самого факту зради, диявол, захитавши довірою подружжя, руйнує сім'ю.

Дорогі чоловіки, на вас лежить обов'язна відповідальність за збереження атмосфери довіри у вашій сім'ї. З одного боку, не треба давати приводів для підозр і сумнівів, з другого боку – не спокушайтесь думкою підозрювати дружину чи чоловіка. Найважчий удар, який тільки можна завдати чоловікові або дружині, – це дати зрозуміти, що ви сумніваєтесь в його чи її вірності. Бережіть один одного.

Довіру дуже важливо проявляти і в церкві. Споконвічна проблема людства – культурна дистанція між старим і молодим поколіннями. Світ навколо швидко змінюється, а людина, навпаки, прагне до сталості й стабільності. У певному віці людина стає нездатною сприймати щось нове. У результаті вона продовжує жити за мірками і пропозиціями свого часу.

У цьому немає нічого поганого, але тут підстерігає спокуса засуджувати те, чого людина не розуміє. А це вже гріх. Правильніше було б визнати свої обмеження й просто приймати нове покоління таким, яким воно є. Для того, щоб любити й довіряти, не обов'язково розуміти!

Довіру важливо проявляти до нових членів церкви. Віруючих зі стажем часто підстерігає спокуса думати: краще я сам усе зроблю, швидше буде й правильніше. У результаті одні люди в церкві перевантажені роботою і засуджують інших, котрим у цей час просто нічим зайнятися.

Довіру потрібно проявляти і в дружбі. Приятельські стосунки не вимагають глибини, але не так виглядає справа із дружбою. У відомій пісні є такі рядки: «Із другом можна плакати, можна молитися, із другом можна просто мовчки посидіти». Чи багато у вас друзів, у присутності яких ви можете плакати, коли вам боляче? Або молитися про те, що турбує вас найбільше? Відкривайтеся першими, будьте доступними, допоможіть тим, кому нині найсутужніше, і ви знайдете таких друзів.

Довіру також важливо проявляти в роботі. Вона допомагає створити з людей одну команду. Коли в колективі існують не тільки вертикаль влади, але й людські взаємини, ефективність і результативність роботи сильно зростають.

Що заважає довіряти

Що ж заважає нам довіряти людям? У принципі, тільки одне – страх. Страх, що нашу довіру не виправдають. І цей страх буває різний.

– Страх перед неоправданою фатальною помилкою (раптом дружина не впорається з керуванням, і ми розіб'ємося на машині).

– Страх втратити свій вплив (а якщо інші зроблять це краще, ніж я).

– Страх втратити контроль над ситуацією.

– Страх якихось змін.

Але згадаймо: довіра – це вираження любові. Апостол Іван говорить: «Страхи немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:18). Тут дуже простий взаємозв'язок. Є страх – немає любові, немає любові – немає довіри. Отже, ми бачимо: усілякі страхи руйнують атмосферу довіри.

Недовіра – це прояв боязкості, сказав хтось. Наявність довіри – прекрасна риса людини і важливий життєвий принцип. Але як навчитися довіряти?

Навчитися довіряти

Довіри ми вчимося від народження. Жодна істота на планеті не залежить так довго й такою мірою від своїх батьків, як людина. Звідси важливий принцип: від самого народження Бог вчить нас довіряти іншим людям.

Наступне. Довіра породжує довіру. Якщо нам довіряють навіть тоді, коли ми не виправдуємо довіри, то, врешті-решт, і ми навчимося довіряти іншим. Так діє стосовно нас Бог-Отець, довіряючи й даючи нам нові й нові можливості. А довіра росте, коли її виправдовують.

Наш Бог – Автор і Натхненник довіри. Протягом всього життя Він зміцнює нашу віру. Його міцні руки завжди готові підхопити нас. Він ніколи не дозволить нам розбитися. Не забуваймо про це.

Отож підсумуємо: недовіра Богові й людям – це винахід диявола; довіра до людини – це вираження любові до неї; довіра необхідна у всіх сферах життя: у сім'ї, у церкві, серед друзів і на роботі; різні страхи позбавляють нас довіри; з Божою допомогою ми можемо навчитися довіряти тим, хто поруч.

О. К.

ПРОФЕСОР ВАСИЛЬ КОСТИЦЬКИЙ ВВАЖАЄ, ЩО ВРЦІРО СТАЛА ПОТУЖНИМ ВАЖЕЛЕМ У ВИРІШЕННІ ДЕРЖАВНИХ ПИТАНЬ

Показовою стала ситуація, коли на державному рівні намагалися ліквідувати діяльність Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі, головою якої є Василь Костицький. Саме завдяки активній реакції ВРЦІРО ця ініціатива не вдалася, чого, на жаль, не сталося із прощовхуванням мовного закону. Про «мовний біль» та деякі законодавчі ініціативи у сфері релігійного життя далі у розмові із доктором юридичних наук, професором Василем Костицьким.

— Василе Васильовичу, чому, попри активні протести українців та вибуху реакцію преси, мовний закон таки прощовхнули. Хто спасував чи недопрацював?

— Фактично, прийняття цього законопроекту означає, що там, де проживає щонайменше 10% російськомовного населення (майже половина областей України), російська мова стане другою державною, що суперечить конституційним нормам. У прийнятті цього законопроекту багато хто бачить тільки політичний бік, мовляв, більшість у черговий раз обіграла опозицію. Але насправді це свідчення того, що український парламентаризм переживає серйозну кризу. Кажу про це як один із авторів проекту Конституції України, прийнятої у 1996 році. Мовний закон, ухвалений на сесії Верховної Ради, порушує десять статей Конституції, яка чітко свідчить, що державною мовою є українська. Крім того, його просунуто із порушенням процедури. Хоча Основний Закон (ст. 92 п. 4) захищає і гарантує можливість використання російської і інших мов національних меншин, але не в якості державних.

— Як ви гадаєте, парламентська криза може призвести до якогось наступу на релігійну сферу?

— Скандальна ситуація щодо мовної політики — тільки одна з ланок ланцюжка подій, що дестабілізують конституційний лад. За Конституцією зміни ладу в Україні можуть бути впроваджені лише за згодою українського народу (через референдум). Ухожий сценарій спостерігався зі спробами внести на розгляд Верховної Ради проект закону, що передбачав зміну процедури і особливостей реєстрації релігійних організацій. Але це не вдалося. В Україні 36500 релігійних організацій, і всім їм треба було б проходити перереєстрацію, до того ж подвійну. Тільки уявіть, до чого це призвело б...

— Дестабілізувало б релігійну діяльність?

— Дестабілізувало б суспільне життя загалом. При перереєстрації неодмінно виникли б якісь неузгодженості, чвари... Тому дуже добре, що Церкви разом з Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі стали в оборону. Ми провели кілька консультацій з депутатами, представником Президента у Верховній Раді і домоглися того, що ці положення були зняті. Мені дуже прикро, що не було такого ж потужного захисту у справі з мовним питанням.

— Як, на вашу думку, пріоритетні завдання повинні ставити перед собою Церква сьогодні?

— Я вдячний Церкві за те, що в Україні міжконфесійний мир і злагода. Попри те, що майже щомісяця ми спостерігаємо спроби політиків розірвати цю унікальну суспільну злагоду, якою захоплені у Європі і США. Це ж неспроста представників ВРЦІРО запрошують до Брюсселя на розмову з керівництвом Євросоюзу, то в США або ж запрошують на зустріч папа римський! Це свідчення того, що на чолі українських Церков стоять не лише патріоти і високі духовні лідери, а громадяни, які відчувають політичний пульс. І вже було багато випадків, коли саме завдяки впливу Всеукраїнської Ради Церков вирішувалися питання державного значення. Скажімо, Церкви виступили проти ліквідації Національної комісії України з питань захисту суспільної моралі, мета якої — перешкодити всім, хто дозволяє собі зневажати людину за релігійною ознакою, поширює порнографію, просуває культ насильства і жорстокості. Усім, хто руйнує нашу молодь, розбещуючи її свідомість. Ми заважимо деяким людям заробляти на цьому гроші, тому вони фінансують компанію, спрямовану на ліквідацію комісії. І якби не принципова позиція ВРЦІРО, серед яких і

Церква Християн Віри Євангельської, то їм би це вдалося. Уявіть собі таку феноменальну річ: у першому читанні у ВР проект закону про ліквідацію нашої комісії набирає 272 голоси, а в другому після того, як Церкви виступили на нашу підтримку, — тільки 12.

— Який внесок, на вашу думку, у зростання української державності робить п'ятидесятницька Церква? Як ви оцінюєте її соціальну роботу?

— Я завжди почуваюся своїм серед п'ятидесятників, хоч і належу до іншої конфесії. Разом з вами молюся і живу тими справами, якими займається Церква. Церква активна у вихованні молодого покоління. Приїжджаючи на Всеукраїнський з'їзд християнської молоді у Малині, переживаю свято душі. Отриманого тут запалу мені вистачає майже на рік, до нового фестивалю молоді.

Знаю, що Церква займається благодійною допомогою бідним, організувала служіння християн-лікарів для того, щоб допомагати хворим. Знаю, що будуються молитовні будинки, де люди, які втратили віру у справедливість цього світу, знаходять духовну і матеріальну підтримку.

І свою оцінку я будую на основі діяльності релігійної громади п'ятидесятників у моєму рідному селі. Ця церква демонструє вміння вести діалог з іншими церквами. Коли в мене померла мама, то відспівувати її прийшли греко-католики, православні і п'ятидесятники. Я був вражений до сліз. Усі ці люди з повагою ставилися до неї.

Не треба ділити людей за принципом того, до якої церкви вони ходять. Це роблять, напевно, ті, хто носить у душі образу на Україну або ненависть і не має в душі Бога. Це справа кожної людини — яку вона обрала дорогу до Бога і до якої церкви ходити молитися. Головне, що ми всі — у єдиній Христовій Церкві. Це прекрасно.

Розмовляла Ірина Наунець.

ДАР МОЛИТВИ

Сергій
Вінковський
Пастор

Ось що Ісус говорив про молитву: «І Я вам кажу: просіть, і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам» (Лк. 11:9). Хтось сказав, що тут показано три види молитви. Перший — найспокійніший: просіть, тобто коротко, мало. Другий — шукайте. Тут вже мова йде про наполегливість у молитві. Ми інколи просимо, потім самі забули, що просили, потім знову згадали і попросили, і знову забули. Це часто стосується речей, які в якийсь момент, може, і потрібні, але не дуже важливі. Але коли вже сталося щось серйозне, ми з наполегливістю просимо. Третій рівень — це дуже наполеглива, можна сказати, агресивна молитва. Ісус Сам навів приклад такої молитви в притчі про вдову, яка надокучала неправедному судді. І інколи Бог влаштовує такі моменти в нашому житті, щоб ми стукали в небо, щоб вивести нас із стану нашого спокою, нашої рівноваги.

Апостол Павло пише колосянам: «Поздоровляє вас Епафраз, що з ваших, раб Христа Ісуса. Він завжди обстоює вас у молитвах, щоб ви досконалі були та наповнені всякою Божою волею» (Кол. 4:12). Слава Богу за людей, які завжди перебувають в молитві.

Одного разу пастора попросили піти в лікарню до тяжкохворої сестри. Коли він прийшов, то побачив, що це та бабуся, яка сидить в другому ряді і завжди спить. Вона дратувала його кожної неділі. Він пожалів, що прийшов, але вона вже його побачила. Побачила, що він засмучений, і каже: «Не бійтеся за мене, бо я не боюся помиратися». Але він не через це був засмучений. А вона далі каже: «Я більше переживаю, хто після мене буде нести моє служіння». Він був шокований. «У вас є служіння?». — «Ось уже 18 років, як Бог мені сказав кожну ніч з суботи на неділю молитися за вашу недільну проповідь. Звичайно, вік уже не той і, всю ніч молячись, я не завжди могла бути уважною на служінні».

Пастор почав згадувати, скільки раз він перед служінням молився цілу ніч. Він плакав і казав перед Богом.

Дар діє. Бог нас охороняє, береже, бо, можливо, за нас теж хтось молиться, а ми й не здогадуємося про це. Іноді й ми самі відчуваємо гостру потребу за когось

помолитися. У таких випадках відразу моліться. Якщо Дух Святий спонукує, значить, треба молитися. Не обов'язково довго, але моліться.

Можна зателефонувати тій людині і запитати, як у неї справи.

Апостол Павло просив: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихо і мирне життя в усякій побожності та чистоті» (1 Тим. 2:1-2).

Я знаю людей, які вночі моляться за президентів. Коли я був у Англії, до мене підійшов якийсь чоловік, який виглядав, як бомж. Він запитав, хто я такий. Я відповів, і він витягнув зошит з рюкзака, де було багато таких зошитів, і щось там записав. Я запитав, навіщо він це робить. Він каже: «Я буду за тебе молитися».

Потім один тамтешній проповідник пояснив, що мені дуже пощастило. Виявляється, той чоловік мав дар молитви, і багато хто хотів би потрапити до його списків.

«Була й Анна пророчиця, дочка Фануїлова з племені Асироваго, вона дожила до глибокої старості, живши з мужем сім років від свого дівування, удова років вісімдесяти й чотирьох, що не відлучалася від храму, служачи Богові вдень і вночі постами і молитвами» (Лк. 2:36-37).

Який то був час? 400 років Бог мовчав, не було пророків, і Бог зберігав цей вірний залишок. Вдова служила Богу день і ніч. Ми повинні молитися, щоб Бог послав такі дари в церкву, тому що це заправка успішного служіння.

Той, хто відкриває в собі цей дар, повинен знати, про що молитися, які потреби відчуває церква на цей момент. Треба вибирати час для молитви. Добре завести зошит і записувати, коли і за кого молилися і коли Бог відповів на молитву.

Потурбуйтеся також про те, щоб вам не заважали люди, щоб нічого не відволікало. Якщо для вас молитва — це напружена робота, тоді варто перевірити, чи дійсно у вас є цей дар. А якщо у вас є сильне бажання перебувати в молитві, ви будете рости і Бог буде через вас робити Свою роботу. Тільки «усе, що ви робите, навіть коли їсте і п'єте, — все робіть на славу Богу».

Дуже часто, проходячи через певні труднощі в житті, переживаючи втрати, ми до кінця не усвідомлюємо і не розуміємо Божої присутності і провадження у всьому цьому. Лише оглянувшись, проаналізувавши певні події, ми можемо бачити, як потужно діяв і продовжує діяти Бог. Він спланував все наше життя, вів нас визначеною дорогою, зводив з потрібними людьми для того, щоб привести нас туди, де ми перебуваємо сьогодні. Бог ніколи не стискає обставини так, щоб людина не вибралася з проблем.

Багато людей помилково вважають, що, коли вони прийшли до церкви, їхнє життя зміниться і проблем більше не буде. Це не так. Проблеми, спокуси і випробування будуть приходити до віруючих завжди. Але хтось їх буде долати і йти далі, а хтось залишиться в них і буде нарікати на те, що Бог їм не допомагає.

ЧАС І ВИПАДОК

«А Ноомі мала родича свого чоловіка, мужа багатого, з Елімелехового роду, а ім'я йому Боаз. І сказала моавітянка Рут до Ноомі: «Піду-но я на поле і назбираю колосся за тим, у кого в очах знайду милість». А та їй сказала: «Іди, моя дочко!». І пішла вона, і прийшла та й збирала за жінцями. А випадок навів її на ділянку поля Боаза, що з Елімелехового роду» (Рут. 2:1-3).

Книга Рут — наочний приклад того, що в Бога на все є час і випадок. Ноомі разом зі всією своєю сім'єю вийшла з Віфлеєма, що перекладається як «дім хліба». Домом хліба ми також називаємо церкву. Люди часто хочуть піти з того дому, з місця, в котрому вони одержують благословення. Сім'я Ноомі залишила Віфлеєм через голод. Але ось що цікаво: вони йшли в Моав, у країну, де не було хліба, тобто не було Божої присутності. Саме тому Ноомі, що перекладається як «солодка», стала гіркою.

У мить, коли ми втрачаємо взаємостосунки з Богом, наше життя стає гірким. Вий-

шовши з Віфлеєма, сім'я Ноомі думала, що криза мине швидко. Але це затягнулося на десять років. Без Бога, надіючись лише на власні сили, здолати кризу швидко і безболісно неможливо. Втрати в житті часто тісно пов'язані із втратою взаємостосунків з Богом. Ноомі залишила «дім хліба», внаслідок чого втратила чоловіка і двох своїх синів.

Варто зауважити, що виходили вони з надлишком, а поверталися з недостатком. Неправильний вибір в житті, як правило, призводить до втрат. Тому будьте вдячні Богові за ті малі втрати у вашому житті, тому що їх не порівняти з тим, що ми могли би втратити.

Після великої втрати Ноомі вирішила повернутися у Віфлеєм. З нею залишилися Рут і Орпа, її невістки. Дивлячись на успішних людей, ми не бачимо труднощів, через які їм довелося пройти, щоб досягнути того, що вони мають сьогодні. Треба вчитися бачити ці труднощі. Без цього важко зрозуміти, як приходить успіх. Успіху можна досягти

тільки пройшовши стежку труднощів. Бог приготував для цих жінок успіх, але увійти в нього вони змогли, здолавши труднощі і переживши негаразди.

Рут відрізнялася покірністю і послухом. Вона відправилася на поле, щоб збирати колоски, не вважаючи це принизливим для себе заняттям. Часто заради досягнення мети необхідно «померти» для гордості, марнославства, лінощів, непослуху, боязні і так далі. Проходячи через певні труднощі, треба пам'ятати, що тим, «хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Розуміння цього приведе нас до перемоги.

«І підняли вони голос свій, і заплакали ще. І поцілувала Орпа свою свекруху (і повернулася до народу свого), а Рут пригорнулася до неї» (Рут. 1:14).

У нашому житті будуть зустрічатися люди, котрі захочуть піти від нас. Таких людей не варто стримувати. Вони прийняли рішення, і це лише питання часу — коли вони це зроблять. Нікого неможливо змусити що-небудь робити. Навчіння розлучається з людьми.

«Із нас вони вийшли, та до нас не належали. Коли б були належали до нас, то залишилися б з нами; але вийшли, щоб від-

крилося, що не всі вони наші» (1 Ів. 2:19).

Орпа не була поганою, але її роль в житті Ноомі закінчилася. Рут же залишилася поруч зі свекрухою. Будучи моавітянкою, вона вирішила відправитися в чужу країну. Одна із рис її характеру — вірність. Саме вірність і послух дозволили їй увійти в успіх.

Покірність — це добрий початок для того, щоб опинитися в правильний час у правильному місці. Покірність і послух дозволили Рут увійти в Боже благословення. Вона прийшла на поле, яке належало Боазу, поле, де була Божя присутність. Рут підбирала колоски за жінцями, і одного разу сталася зустріч, яка перевернула її життя і привела до успіху. Боаз побачив дівчину, що збирала колоски на краю поля, і через деякий час взяв її за дружину. Моавітянка стала бабусею царя Давида.

«І сказали жінки до Ноомі: «Благословенний Господь, що не позбавив тебе сьогодні родича! І буде славним ім'я його серед Ізраїля» (Рут. 4:14).

Повірте, Бог не залишить вас без спадкоємця, без того, щоб ваша мрія не здійснилася, без того, щоб ваші цілі не були досягнуті. Від вас тільки вимагаються послух і покірність перед Богом.

ПЕРЕМАГАЙ ЗЛО ДОБРОМ

Проповідь на відкритті XV молодіжного з'їзду ЦХВЕУ у м. Малині

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

Тому, дорога молоде, нині доля України не в руках політиків, не в руках партій і навіть не в руках Верховної Ради, а в руках Ісуса Христа. Ісус чекає сигналу з землі, бажає знати, чи ми хочемо, щоб вона була благословенна. Бо якщо ми не хочемо, Він не буде її благословляти.

Ісус робив сотні добрих діл для Ізраїлю, давав людям здоров'я і прекрасну науку. Він хотів зібрати їх, як курка збирає курчат під крила свої. Але курчата не захотіли.

Ось яку велику роль відіграє наша позиція. Тому Ісус дивився з Оливної гори на Єрусалим і плакав над ним. І мені так не хочеться, щоб Ісус плакав над Україною. Згадаймо Голодомори, коли люди готові були їсти траву і пухли з голоду. Хто це зробив? Не Бог, але жадібні люди, які витіснили Бога зі свого серця. І за свої жажиття не відповідали ні перед ким.

Нині їхні нащадки сидять у Верховній Раді і приймають закони. Чому? Нема правосуддя. Бог ніколи не робить зло на землі. Зло на землі роблять люди, у серця яких немає Бога. Ось чому Україна так потребує людей, готових запросити Ісуса у своє серце. А Ісус дуже делікатно поводить з людиною. Він готовий чекати роками на повернення блудного сина.

Ми прочитали текст, який ви ніде більше не прочитаете. В жодному творі класиків, філософів ви не знайдете нічого подібного. Їхніми творами забиті бібліотеки, але попри це в центрі уваги – жива і вічна книга Біблія. Вона не старіє, вона вічно свіжа, і хто довіряє її словам, той переживає благословення вже тут, на землі.

Боже Слово сильно працює. І воно має дві властивості. Перша – коли я його послушаю, воно мене спасе, від нього походить мудрість, воно наділяє життям і силою. Але коли я його не слухаю, я пливу без орієнтира. І відомо, куди допливу.

Дехто каже, що всі так живуть. Шановні, не дивіться на всіх, Ісус помер за тебе, брате і сестро, і саме твій особистий вибір вирішує твою майбутню долю.

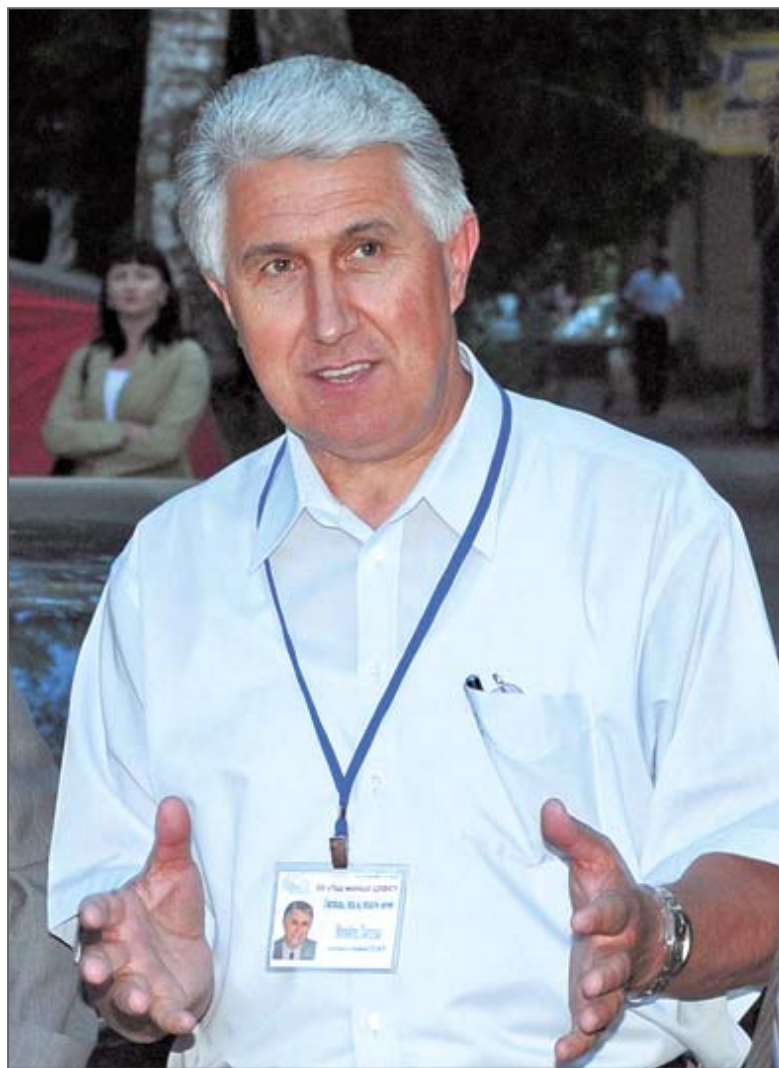
Ісус прийшов на землю, захоплени дияволом. Ми живемо на території, яка законно, легітимно належить Богові, але на якій, зі згоди людей, хазяїнує інша особа. Після хрещення в Йордані Дух Божий повів Ісуса в пустину на випробування. І підійшла до Нього та особа. Зауважте, сатана знав, що Ісус зламає йому хребет. Знав, що це Той, Хто розчавить йому голову. Знав, що Ісус прийшов визволити людство з рабства. І от він пропонує Ісусу всі царства. Напевно, і Україну в тому числі... Показав весь світ і сказав: «Мені це належить, і кому хоч, тому віддаю...»

1933 рік. До влади в Європі приходить Адольф Гітлер. І знаєте, чому? Він мав контакт з лукавим. Церкви не попилювали. І велике враження справив на мене музей Голокосту в Вашингтоні, коли ми відвідували його Всеукраїнською Радою Церков. Там є вражаючі фото: Гітлер вітало духовенство, вітали священники. Великий лідер прийшов! Невже вони не мали відчуття, кого вітають? Вони ж мали Євангеліє, мали храми. Знаєте, чому не мали того відчуття? Вони втратили зв'язок з Ісусом.

Гітлера вітала вся судова і юридична система. Вітали поважні євреї. І була невелика група людей, яка всім еством відчула, що прийшов кровопивця і вбивця. Але зробити нічого вони не могли, бо мільйони людей були захоплені антихристизмом нового лідера. Нині весь світ чекає на такого лідера. Триває підготовка до його появи.

«Не будь переможений злом, а перемагай зло добром». Зла у світі нині не бракує. Це неправильні, нечисті думки, це заздрість, обмови, наклепи, блуд, нечистота, розпуста, брехня, корупція, це весь негатив, який бажає нас зруйнувати. Але без нашого дозволу воно до нас не зайде. Від нас залежить, відкриємо ми йому двері чи ні.

Сьогодні зло масово панує в Європі.

В Україні за статистикою до десяти тисяч молодих людей щорічно вмирають від наркотиків. Хтось рахує мільярди доларів, а над кимось плачуть мами. Хто б'є триивогу? Ніхто.

Нині в Україні десятками тисяч вмирають від алкоголю. І що скажемо? Законний бізнес! Коли у віруючих стається якийсь найменший негатив – здійснюється галас: такі-сякі сектанти... А скільки алкоголіків, наркоманів принесли в Україну в жертву... Ніхто цього не рахує. Чому? Весь світ лежить у злі. Ми живемо в системі, наповненій злом.

Але ми маємо величезну силу, величезний потенціал, тому що наш Лідер – Ісус Христос!

Замолоду я працював з високоосвіченими людьми і думав: які вони мудрі. Але коли попрацював трохи, то побачив, що це грішники, пияки і блудники найвищого пілотажу. Вони були комуністами, займали високі посади, але всередині були гнильками. Чому? Бо вони були переможений злом.

Альтернативи Ісусу нема. Або Він живе в нас і ми перемаємо, або Його немає, і ми вдаємо, ніби боремося, як той Дон Кіхот. Ніхто не переможе диявола своєю силою. Сила лише в Ісусі, сатана боїться лише Його. Перед Іменем Ісуса демони втікають, рак зникає, мертві воскресають. Це Ім'я понад усі імена.

Біблія каже, що перед Іменем Ісуса схилиться всяке коліно. Дорога молоде! Благаю вас, наповніть свою душу тим живим Словом, щоб ваш внутрішній храм був заповнений Божим Духом. Він не може бути порожнім. Або там буде жити Бог, або там буде жити хтось інший. Не допустіть цього. Бо потім будете плакати над своєю гіркою долею.

Але Бог нікому не накреслив гіркої долі. Ми самі вибираємо собі дорогу. І плачемо, коли змінити щось вже запізно. Бог хоче мати з вами справу! Дозвольте Йому!

Мойсей не був проповідником, більше того, він був заїкою. Він 40 років пас чужих овець. Але він переймався долею Ізраїлю.

Коли він жив у домі фараона, він мав перспективу, від якої не відмовилася б ніяка людина. Гроші, слава, влада, розкоші. Він все це відкинув. Чому? Я вірю, що коли мама Мойсея годувала його своїми грудьми, її слози капали на це дитя, вірю,

що ця мама говорила йому про живого Бога – Бога Авраама, Ісака і Якова. Вірю, що разом з материнським молоком вона вклала в серце свого сина слова віри. І він був наскільки просякнутий цим словом, що ніяке зло, ніякі принади світу не мали над ним владу.

На жаль, вони мають владу над деякими віруючими. Усі ми хороші, та дай нам купу грошей – і в решеті такого вже не залишиться. Дай нам всі таланти – ми роздемося, як ті повітряні кульки на день Незалежності. А дай багато дарувань – порозбиваємо Церкву Христову на друзки.

Тому дуже важливо, щоб добро наповнило ваше серце, а добро – в Імені Ісуса. Без Нього не робіть ні кроку. Ісус наказав апостолам не відлучатися з Єрусалима, поки вони не зодягнуться силою згори. На віщо та сила? Церква без сили – це релігія. Мертва церква. І ми маємо боятися цього. Згадайте звернення до церкви в Сардах. Тільки декотрі ходили в білих одежах. А решта? А решта духовно деградували, бо полюбили зло.

Мойсей був наповнений добром, бо був вигодований словом віри в Бога живого. І тому його не взяло золото, не взяла перспектива бути при владі, не взяли царські палати.

Нехай це слово вічного Євангелія буде закладене в серці кожного з нас. Дозвольмо Ісусу це зробити. Бо лише в цьому Слові є добро. Хай справа і зліва вирує зло, а ви будете, як та риба в океані, коли навколо солоня вода, а риба прісна.

Тільки мертва риба стає таранькою. Хай Бог збереже нас від ролі тараньки. Ми не можемо ліквідувати зло. Але воно приречене, бо Бог визначив йому міру. Читаючи Боже Слово, я зрозумів, що зло мусить дозріти, як пшениця в полі. І тоді пускають комбайн. Зло мусить наповнити свою чашу, і тоді Бог звершить суд.

Згадаймо Содом і Гоморру. Грішили і грішили – всі були вражені гріхом, яким нині вражена вся Європа. І ця нечисть активно лізе до нас – під виглядом толерантності, свободи і коректності. Це страшніше за фашизм і комунізм. У декларації гомосексуалістів прописана ціль – воювати проти Церкви і зруйнувати сім'ю.

Але того не станеться, поки на землі є люди, які знають Бога. На вас, дорога молоде, лежить велика відповідальність.

Тому озбройтеся силою Божого Слова, щитом віри, силою Святого Духа. А це саме не прийде, цього треба шукати, про це треба молитися, цього треба прагнути. Лише буди самі наповнені добром, ми зможемо поширювати добро.

Недавно радіо в Рівному подало цікаву інформацію. Журналісти порівняли села, де живуть віруючі люди, з тими, де віруючих нема. У перших селах школи повні, на вулицях чути дитячий сміх, трави покосені, парки стоять рівненько. В других селах школи закриті, все позаростало кропивою, народ спився, парки перекошені.

Я не критикую їх. Я оплакую їх. Ми маємо молитися за нашу країну, щоб добрі люди нейтралізували зло. Я вірю в силу добра. Воно сильніше за зло. Бо добро має вічну перспективу, а зло тимчасове і обов'язково буде покаране. Ще в цьому житті.

У це не вірили в Содомі і Гоморрі. Не вірять і нині. І подивіться, що зробили з Хрещатиком футбольні фанати. А це ж культурні європейці. Споганіли головний проспект столиці так, що й за тиждень не відмиєш. А дай їм Україну – споганять всю. Бо в їхньому серці немає Бога. Людина, яка має в серці Бога, не буде смітити де заманеться. Вона ніколи не скривдить ближнього. Не буде пишатися собою, як індик. Бо в ній перебуває Бог.

Йосип був з Богом. І міг звисока дивитися на всіх – ще б пак, друга людина після фараона. Він міг сказати своїм братам: ну що, братчики?.. Але він так не зробив. Він міг їм відомстити сповна за те, що продали його в рабство. Але в нього і думки такої не було. Чому? Бо в його серці був Бог. Він плакав і цілував їх, він випитував за батька.

Одна людина врятувала єгипетську імперію, врятувала нащадків Якова. А якби при владі в Єгипті були люди злі, вони б той хліб самі з'їли, вони б продавали його втридорога, як чинять наші олігархи. Є в людей гроші, є влада – совісті немає.

Ісус прийшов не робити революцію, а змінити наше серце. Дозвольмо Йому це зробити. Корінь проблем всередині нас. Не в президенті, не в нашій владі – у кожному з нас. Віддаймо своє серце Ісусу. І тоді обов'язково переможе добро. Тому воюймо з ворогом душ наших. Ісус непереможний. Слово Боже гостріше за меч. Святий Дух має велику владу. Нині пробудилися Африка, Китай, Бразилія. Україна, на жаль, ще дремає. Тому ми її оголосили цей рік Роком молитви за Україну.

Якщо ми себе не посвятимо молитві за Україну, зло візьме верх. Але хай не буде так. Перемагаймо зло добром. Благословляймо Україну. Молімося за владу, щоб над ними був Дух Божий, а не дух сатани. Щоб вони приймали мудрі рішення.

На жаль, наші депутати не дозволили нам помолитися у приміщенні Верховної Ради – нікому не дозволили, у тому числі ні православним, ні католикам. Вони зробили свій вибір. А як постелиш, так будеш спати.

Навчаймося добру, благословляймо людей, молимося за них, співчуваймо бідним, допомагаймо нужденним, плачемо з тими, хто плаче... Такої науки у світі нема, законів таких нема. Вони тільки у святій Біблії, а це досконала наука. Якщо ви будете діяти згідно з цією наукою, це змінить нашу країну. Якщо безліч людей переживе зустріч з Богом, в Україну прийде ренесанс, прийде віднова, в небеса полинуть тисячі молитов, і Бог відповість на молитву Своєї Церкви.

Ми прагнемо, щоб Бог пробудив всі християнські Церкви, щоб Дух Святий потужно діяв на всій території України, і тоді нація зміниться, природа зміниться, земля рясно зародить під благодатними дощами. «І буде син, і буде мати, і будуть люди на землі...»

Тож не будь переможений злом, не дайся йому, сховайся в Ісусі, тримайся за Його пробиту руку. І навіть якщо ти впав, якщо поранився, не можеш іти – повзи до Бога. Він здатний цілювати кожного, підняти кожного, допомогти кожному. Він бажає через нас робити добро в Україні.

В основу наших роздумів покладемо кілька віршів з Послання святого апостола Павла до римлян: «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь. Отож як твій ворог голодний, нагодуй його; як він прагне, напий його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром» (Рим. 12:19-21).

Дуже шкода, що вже 21 рік Україна незалежна, а ще не визначалася у своєму ідейному напрямку. Наступного року ми будемо відзначати 1025 років хрещення Київської Русі. 1025 років тому князь – тобто тодішній президент країни – Володимир прийняв християнство.

Поки я не прочитав «Історію України» Грушевського, я думав, що всі люди дуже швидко повірили і відреклися від ідолів. Виявляється, все було далеко не так. Виявляється, прості люди не перейнялися ідеєю християнства. Серед зацікавлених людей була насамперед інтелігенція, тобто вищі прошарки суспільства.

Простий народ хоче мати видимого бога – з каменю, дерева, якогось іншого матеріалу. Бога, яким можна порухати, якого можна носити на плечах, бо сам він ходити не може. Така віра, батьківська віра, була простим людям зрозуміла.

І що дивно – сьогодні серед деяких науковців стає популярною ідея повернутися до тої віри, яку мали наші предки 1025 років тому. Їм хочеться мати щось видиме. І яка більша може бути глупота? Але людина має право вибору.

Я вірю, що сьогоднішня ситуація в Україні – економічна, політична, соціальна – може бути залагоджена тільки за однієї умови. Бог дає Україні шанс. Це Він подарував їй незалежність. Сьогодні в Україні існує українське біблійне товариство. І мій заступник Олександр Бабічук є Генеральним секретарем УБТ. Ми можемо друкувати в Україні мільйони Біблій. А всього лише якихось два десятиліття тому Біблія була компрометом, здатним довести до суду і в'язниці.

Я вірю, що Бог щось прекрасне готує для України. Я не вірю в трагічний кінець нашої держави. Бог вершить долю України. І Він має велике бажання – це відкриває нам Біблія – благословити весь український народ, як і всі народи світу. Проблема в людях – люди цього не хочуть.

З Божого боку зроблено все: живи, будь господарем на землі, а не рабом, будь мудрою людиною, а не жертвою якихось авторитетів. Бог відкрив нам у Слові Своєму, що кожна людина може бути вільною, щасливою. Бог через Ісуса зробив для нас абсолютно все! Але Він ніколи не буде Своє благословення, Своєю волю, Свої заповіді і бажання втискати мені в душу, якщо я не хочу. За свої 42 роки слідування за Богом я зрозумів велику істину: хто шукає, той знаходить, хто ступає, тому відкривають. Скажіть мені, що ви шукаєте, і я скажу, хто ви такі.

БОГ ДОЛИН

Ізраїльська армія завдала нищівного удару сирійській армії, і сирійські воєначальники, виправдовуючись перед царем, говорили: Бог Ізраїлю – Бог гір, а ми воювали з ними в гористій місцевості, тому програли битву. Присягаємо, що коли будемо воювати в долині, тоді переможемо, бо їх Бог – Бог гір, а не Бог долин.

«І підійшов Божий чоловік, і говорив до Ізраїлевого царя та й сказав: Так сказав Господь: Тому, що сказали сиріяни: Господь Бог гір, а не Бог долин Він, то дам увесь цей великий натовп у твою руку, і ви пізнаєте, що Я Господь!» (1Цар. 20:28)

Коли ми уважно прислухаємося до свідчень християн, переглянемо християнську пресу, передивимось відзнятий матеріал, то з легкістю помітимо, що, в основному, ми показуємо нашого Бога як Бога гір, який дає перемоги, вирішує питання, Бога, в Якого завжди знайдеться щасливий вихід. Який не допускає поганого, а якщо і допускає, то дуже швидко вирішує всі питання Своїх дітей.

Але моя тема сьогодні – «Бог долин». Він не тільки Той, Хто звершує зцілення, Він Той, Хто дає сили переносити хворобу. Він не тільки Той, Хто береже нас на наших шляхах і дорогах, Він Той, Хто дає сили пережити втрати. Він не тільки Той, Хто допомагає виходити з важких обставин, Він Той, Хто у важких обставинах змінює, загартує і дає силу.

Він не тільки Бог гір, а й Бог долин. Він з нами не тільки в радіщому перемог, але і в долині сліз. Він з нами на Фаворі, і Він проводить долиною смертної темряви.

Ми багато чули про перемоги на верхів'ях гір, коли Бог являв Себе, Своєю силою і славу, преображаючи нас на очах учнів, але Він і Той, Хто панує в долинах.

Долина велетнів

Перша долина, яку я запрошую нас відвідати, – долина велетнів. «І почули филистимляни, що Давид був помазаний на царя над усім Ізраїлем, і піднялися всі филистимляни, щоб шукати Давида. А Давид почув про це, і вийшов проти них. А филистимляни прийшли й стали таборами в долині Рефаїм (українською – долина велетнів)» (1 Хр. 14:8-10).

Сьогодні археологи знаходять скелети людей 3,5-4 метрів заввишки. Це справжні велетні. Як Голіат. Кажуть, усе його озброєння важило приблизно 300 кг. Тільки наконечник списа важив вісім кг.

Отож, долина велетнів. Що це за долина? Це життєві обставини, з якими ми стикаємося, усякі випробування і ситуації, які значно більші за нас, за наші можливості. Це обставини, в яких нам бракує досвіду. Ситуації, справитися з якими в нас немає сил.

Не було людини, яка би могла виступити проти Голіата. Велетень 40 днів виходив і буквально насміхався з ізраїльтян. На кону стояла перемога всієї країни. Від одного борця залежала перемога всієї армії, і не знаходилося нікого, хто міг би протистояти тому велетню.

Долина велетнів – це обставини, в яких у нас немає досвіду, ситуації, з якими нам раніше не доводилося зустрічатися. І я, як служитель, можу запевнити, що служителі часто стикаються з такими ситуаціями, коли не знають, що їм робити, а у відповідь на прохання про пораду від інших служителів чують: ми з такими ситуаціями ще не зустрічалися.

У кожного з нас своя долина велетнів. І не треба думати, що з такими ситуаціями стикаються лише досвідчені, зрілі мужі. Давидові було приблизно 15 років, коли він вийшов на двобій з Голіатом.

Можливо, ви переживаєте насмішки, можливо, ви народилися і виросли в сім'ї, яку називають неблагополучною. Можливо, ще зі школи за вами закріпився якийсь ярлик, тавро, якого ви не можете позбутися навіть після того, як наворачилися до Господа. Можливо, комплекс неповноцінності став для вас тією долиною велетнів, яка паралізує так само, як Голіат паралізував моральний і бойовий дух армії. Можливо, якісь власні недоліки, брак знань, досвіду, компетенції паралізують вас у житті, служінні, спонукають триматися якомога далі від передової, займати задні лавки, не висуватися в служінні.

У кожного з нас своя долина велетнів. І в дорослих, і в молоді. Бо неможливо

Ростислав Мурах
Старший пресвітер
Хмельницького
обласного об'єднання
церков ХВЄ

Можливо, хтось сьогодні проходить такою долиною. Колись ви палили першою любов'ю, були першими в доброму ділі, першими серед волонтерів у церкві, першими в будівництві, у пожертвуванні, у відвідуванні хворих, у місіонерстві. У вашому серці бив фонтан ідей, бажань, ви були переповнені сили і чутливі до голосу Духа Святого. Варто було лише закликати до молитви, і очі сповнялися слізьми. А нині ви вже забули, коли сповнялися Духом Святим востаннє, ви втратили всякий інтерес до служіння, до молитви, до Божого Слова, до посту, до всякого доброго діла. І ваше життя нагадує долину сухих кісток.

Коли в тебе апатія, тобі нічого не хочеться. Недавно на братерській раді ми запитали одного брата, чи він любить Ісуса. Він відповів: «Не знаю». Я знаю, що він любить Ісуса, знаю, як він раніше палав, як опікувався людьми, свідчив іншим про Бога. але сьогодні його життя – це долина сухих кісток.

Господь говорить до пророка Єзекиїля: «Пророкуй до духа, пророкуй, сину людський, та й скажеш до духа: Так говорить Господь Бог: Прилинь, духу, з чотирьох вітрів, і дихни на цих забитих, і нехай оживуть! І я пророкував, як Він наказав був мені, і ввійшов у них дух, і вони ожили, і поставали на ноги свої, військо дуже-дуже велике!» (Єз. 37: 9-10)

Бог має силу той попіл, який залишився від колишньої ревності, любові, колишнього служіння, відновити, оживити, воскресити з новою силою. Бог часто проводить людину через долину сухих кісток, щоб вона навчилася покладатися на Нього.

Легко довіряти Богові, коли нас переповнює Дух Святий, легко служити Йому, коли ми повні ентузіазму, позитивних емоцій. Але коли немає емоцій, немає наповнення, коли опускаються руки, коли немає підтримки там, де її очікував, як важливо йти вперед.

Воїни Христові – солдати не тільки тоді, коли вони в парадній формі, коли виспалися. Воїни часто змучені, виснажені, мокрі, брудні, поранені, зі шрамами, і ніяких позитивних емоцій. Але таким чином дістаються перемоги.

Ти не станеш воїном Ісуса Христа, якщо не знаєш, що таке опущені руки, якщо не зможеш піднятися з попелу. Часто те, що ми робимо, Бог віддає як мусь забути. Інколи те, що ми робимо, інші люди не оцінюють, не підтримують, і ми думаємо: кому це потрібно? Нікому це не потрібно.

Саме тут проявляється справжній характер воїна Ісуса Христа, служителя Божого. Той, хто пройде долину сухих кісток, стає чутливий до Духа Святого, до Божого помазання. Коли Бог говорить до нас – це одне, але коли ти сухий і спрагнений Божого Слова – ти особливо чутливий до Нього. Така людина, проходячи цю долину, вже живе не емоціями і не відчуттями, а вірою в Ісуса Христа.

Тому якщо ви маєте від Господа ціль – біжіть до неї, якщо не можете бігти – ідіть, не можете йти – повзіть, а не можете повзти – ляжте в напрямку до цієї цілі. Хтось буде йти в тому напрямку, перецьніться через вас і підштовхне вперед, і ви вже на сантиметр ближче...

Багатьох Господь проводить через

такі обставини, коли здається, все втрачено, все вмерло. 18-річного Йосипа рідні брати продали в рабство. Йосипе, де ти видіння, що Господь тобі показував? 12 довгих років рабства, 10 з яких проведени в тюрмі. Усе висохло. Але прийшов Господь, і в один день Йосип опиняється перед фараоном, а згодом стає другою людиною в Єгипті, і через нього Бог рятує людей.

В один момент всі ті видіння, прощання і відкриття прийшли в рух. І це вже не був той Йосип, яким він був у батьківському домі. Це була людина, яка мала широке серце і могла прощати своїм кривдникам, яка навіть в тяжких обставинах життя вміла побачити Божу руку і Його промисел.

Вільям Корей, місіонер, що працював в Індії у XIX столітті, мріяв про друк Євангелія на тамтешній мові. Але коли була віддрукована перша партія Євангелій, друкарня загорілася, і все згоріло. Залишився лише шрифт від друкарського верстата. Здавалося, все втрачено, але другий випуск Євангелій був у досконалішому перекладі і кращій палітурці. Долина сухих кісток робить нас воїнами Ісуса Христа.

Долина плачу

«Блаженні, хто мешкає в домі Твоім, вони будуть повіки хвалити Тебе! Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе, ті, що через долину Плачу переходять, чинять її джерелом, і дощ ранній дає благословення!» Пс. (Пс. 83:5-6).

Потрапляючи в долину плачу, багато людей воліють там залишитися. Тому що всі тобі співчують, жаліють, всі допомагають, намагаються підтримати, чим тільки можна. Багато людей звичайнісінько жити в долині плачу, їм там навіть подобається. Адже це дозволяє їм перебувати в центрі уваги.

Перебуваючи в цій долині, людина може отримувати пенсію від держави, їй вигідно бути інвалідом, і вона просить Бога, щоб не боліло, але хоче мати відповідне посвідчення.

Але ті, що проходять долиною плачу, чинять її джерелом благословень для себе і для інших. У Бога немає іншого такого засобу для формування характеру і пом'якшення наших сердець, як долина плачу. Друзі говорять, що я став іншим, пройшовши свою долину плачу. Не потрібно бути пророком, щоб розуміти, що коли ти плачеш, багато що стає на свої місця, багато цінностей набувають іншого значення.

У цій долині характер стає м'якшим, серце – врівноваженим. Викристалізовується характер Ісуса Христа. Ти стаєш співчутливим для інших людей, милосерднішим, вчисиш плакати з тими, хто плаче, і радіти з тими, хто радіє.

Недавно на дослідженні Божого Слова один брат сказав, що наші скарги на небеса складаються з двох частин: перша – це наш характер, друга – наші добрі справи. Щоб виробити характер Ісуса, щоб ми були терплячими, необхідно проходити різні скорботи. Скорбота породжує терпіння. Той, хто знає, що таке біль, здатний співчувати тим, у кого болить.

Але не залишаймося надовго в цій долині, відкриваймо в ній джерела, щоб дощ покрив її благословенням. Можливо, оглянувшись, ми побачимо людей, яким зараз важко, які переходять ще більшу долину і стикаються із ще більшими випробуваннями, і вони так потребують нашої підтримки. Тільки пройшовши цю долину, ми зможемо співчувати іншим.

Долина смертної темряви

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох – вони мене втішать!» (Пс. 22:4)

Долина смертної темряви – це ті життєві ситуації, коли Бог мовчить і не відповідає на молитву. Цю долину переходив Іов, коли все раптом зруйнувалося. Саме ім'я «Іов» у перекладі означає: «Батьку, де ти?».

Господи, де Ти? Чому мовчиш? Чому не відповідаєш? Справа і зліва друзі, які говорять: «Іове, ти грішний». Дружина закликає проклясти Господа, раби не

хочуть навіть підійти до Йова. Сумні думки приходять в розум.

Це – долина смертної темряви. Бог мовчить і не відповідає. «Елі, Елі, лама савахтані».

У кожного можуть бути ситуації, за які ми молимося, за які постимо і просимо в Бога, але Він не відповідає. І важко не лише через ситуацію, набагато важче через те, що Бог мовчить. Просиш Його ведення, відкриття, як діяти, а у відповідь – мовчання. Це долина смертної темряви, коли опускаються руки, але ті, хто переходить через цю долину, вже живуть не відчуттями, а вірою.

Сьогодні в християнстві багато емоційного і чутливого. Я відчуваю, я не відчуваю. Відчуваю, що мені Бог простив. А причому тут відчуття? Бо ж написано: коли ми визнаємо свої гріхи, то Бог вірний і праведний, щоб гріхи нам простити. Я сьогодні маю бажання піти на служіння або не маю, почуваюся добре або зле... Але ж ми ходимо не відчуттями, а вірою в Господа Ісуса Христа.

Не завжди буде добре емоційне сприйняття, щоб читати Біблію чи молитися або робити якусь добру справу. Якщо ми будемо водитися лише емоціями і почуттями, це глухий кут для життя і для служіння.

Я люблю емоції, але водитися лише ними ми не маємо права. Так, вони інколи допомагають, бо написано, що «страва тверда – для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:14). Але якщо ми будемо казати: я сьогодні не маю бажання йти на служіння – ми зайдемо в глухий кут. Я уже давно перестав робити те, що мені подобається, я роблю те, що повинен робити, те, що потрібно робити.

Щоб досягнути успіху у виконанні волі Божої, недостатньо робити те, що подобається, потрібно робити те, що потрібно робити, що велить Господь. І коли я піду долиною смертної темряви і не відчуватиму присутності Божої, то я знатиму: Він при мені. Я не ходжу емоціями: доторкнись до мене, обійми мене, я в обіймах Твоїх. Це хітові пісні. Сьогодні так багато чуттєвого, але це не ведення Духом, не ходження по вірі, а ходження по емоціях. Таке собі чуттєве покоління, яке шукає лише почуттів. Якщо така людина пережила емоційне потрясіння, тоді був Господь, якщо ж не було нічого такого, значить, і Бога не було.

Але якщо нема пророцтва і я емоційно не відчуваю Божої присутності, хіба її немає? «Твій жезл і Твій посох – вони мене втішать». І якщо я навіть не бачу, я знаю, Хто мене веде.

Найнижча глибина землі – долина падіння

«Тому й сказано: Піднявшись на висоту, Ти полонених набрав і людям дав дари! А те, що піднявся був, що то, як не те, що перше й зійшов був до найнижчих місць землі?» (Еф. 4:8).

Христос, прийнявши смерть на хресті, зійшов до найнижчих місць землі, щоб випустити полонених на свободу. Він набрав полонених і вивів їх на свободу.

Найнижча долина землі – це долина падіння. Є люди, які згрішили, впали, і для них сонце не так світить і трава не така зелена. І радість, якою радіють всі, для них не актуальна. Вони приклеюють на обличчя усмішку, але всередині смуток, тому що вони – в долині падіння.

У восьмому розділі Євангелія від Івана описана жінка, яку привели до Ісуса. Вона впала так низько, що нижче вже нікуди. Її піддали публічній ганьбі і готові були вбити, але в Господа було вирішення її питання.

Христос зійшов до найнижчих місць землі, щоб тих, кого поневолив лукавий, підняти і поставити на служіння.

Брати і сестри, можливо вам 20, 30 років, і ви впали. Але що ви зробите з тими 40-50 роками, що ще залишилися? Попереду все життя. Що ти зробиш з ним?

Вставай! Христос прийшов, щоб подати тобі руку і підняти тебе. Тих, кого Він підняв із найнижчих місць землі, Він настановив євангелістами, пасторами, вчителями, щоб приготувати святих на діло служби. Він їх освятив, омив Своєю Кров'ю і поставив на служіння.

Вставай! Христос подає Тобі Свою руку!

СИЛА І ВЛАДА ЯЗИКА

Ростислав Шкіндер

Слово Боже – це світильник, який проникає у всі сфери життя і несе туди своє світло, своє зцілення, свою силу, свої благословення. Воно має силу підняти людину, яка втомилася, благословити і зцілити, воно проливає світло на наше майбутнє. Той, хто звертається до Божого Слова, вивчає і наслідуює його, знаходить для себе гарантії щастя не тільки на теперішнє, але й на майбутнє.

Якою повинна бути наша мова? У чому її цінність? Як впливають слова на людину, яка їх виводить, і тих, хто її слухає? Чи можна впливати на ближніх своїми словами?

Євангеліє багато навчає про те, якою повинна бути наша мова. «Нехай жодне слово лише не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29); «Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб знали ви, як кожному відповідати» (Кол. 4:6).

Господь Бог, Який живе у святині, цікавиться нашим життям. Він не стоїть осторонь, Він бачить наші діла, шкалу наших пріоритетів, наші великі і малі цілі. Він бачить все. І Він настільки уважний до людей, особливо до Своїх дітей, що навіть слідкує за нашими словами. І попереджає: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!» (Мт. 12:36).

Тобто на небесах пишуться пам'ятні книги не тільки наших дій, а й наших слів. І якщо там будуть пусті слова, за них треба буде дати відповідь. Раджу дати цю відповідь вже сьогодні і покаятися перед Богом за ці слова. Ісус Христос у Нагірній проповіді сказав: «А я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого «рака», підпадає верховному судові, а хто скаже «дурний», підпадає геєнін огненній» (Мт. 5:22).

У Приповідях Соломона можна прочитати цю думку: «Смерть та життя – у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Пр. 18:21). Автор, натхнений Духом Святим, відкриває нам істину: наші слова можуть нести життя або смерть.

Святий апостол Яків також присвячує темі мовлення немало уваги. І наводить ілюстрації для кращого розуміння. Зокрема, він нагадує, що великим і сильним конем керує маленька вуздечка, могутнім кораблем – маленьке стерно. Так само язик, мов маленький вогонь, може принести багато благословень, але і багато проклять. Може зігріти приміщення, а може і запалити дім, може принести тепло, а може і смерть та знищення. Ось яка сила захована в язичі. Старенькі люди, фізично слабкі, продовжують прекрасно працювати язиком. Це орган, який найменше хворіє. Він без кісток і сильніший всіх.

І саме тому апостол Яків, говорячи про досконалість людини, наголошує, що коли людина зуміла справитися зі своїм язиком, вона легко справиться з усім тілом. «Бо багато ми всі помиляємось. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Як. 3:2). Контроль над своєю мовою – це останній штрих духовно досконалої людини.

Наша мова потужно впливає на всі сфери нашого життя. «Дехто говорить, мов коле мечем, а язик же премудрих – то ліки» (Пр. 12:18). «Ладна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів піднімає» (Пр. 15:1). Ось на що здатний язик. То що робить ваш язик?

Книга суддів розповідає цікаву історію про розмову Гедеона з людьми, які прийшли з ним справуватися. «І сказали йому мужі Єфремові: «Що це за річ зробив ти нам, що не покликав нас, коли йшов воювати з Мідіяном?» І вони сильно сперечалися з ним. І сказав він до них: «Що я зробив тепер таке, як ви? Чи не ліпше пізні виноградини Єфремові від авієзерового винобання? У вашу руку Бог дав мідіянітянських князів – Орева та Зеева, і що міг я зробити, як ви?». Тоді заспокоївся їхній дух проти нього, як він сказав оце слово» (Суд. 8:1-3).

Люди прийшли розлючені, прийшли, щоб сваритися, але Гедеон був чоловік розумний, він знав цей духовний принцип: лагідна відповідь відвертає гнів.

Ще один приклад з цієї книги. «І були скликані Єфремові люди, і перейшли на північ, та й сказали до Іфтах: «Чому перейшов ти на Йордан, щоб воювати з Аммоновими синами, а нас не покликав піти з собою? Ми спалимо огнем твій дім із тобою» (Суд. 12:1-3).

Знову ці самі люди прийшли сваритися – цього разу з судоно Ізраїлю Іфтахом. Іфтах, на відміну від Гедеона, був духовно незрілим

чоловіком, і образливі слова викликали в ньому роздратування. Він розгнівався. А написано, що «розумна людина стримує свій гнів, а нерозумна людина його виливає». І ось що сказав Іфтах: «Велику боротьбу мав я та народ мій з Аммоновими синами. І кликав я вас, та ви не спасли мене з його руки. І коли я побачив, що ви не спасете, то поклав я душу свою на небезпеку, і перейшов Йордан до Аммонових синів, а Господь дав їх у мою руку. І чого прийшли ви до мене цього дня, щоб воювати зо мною?».

Сварка ніколи не несе мир, вона, завжди несе тільки проблеми і смерть. І найгірше в цій історії те, що загинуло 42 тисячі єфреміян. Скільки вдів і сиріт залишилося... Яка велика проблема виникає, коли ми не стежимо за своєю мовою і даємо волю язика, дозволяємо собі ображати інших людей, дозволяємо собі сваритися. Писання говорить: «Початок сварки – то прорив води, тому перед вибухом сварки покинй ти її» (Пр. 17:14).

Іфтах дав свободу емоціям – і ось яка проблема. А чи ви, друзі, не створюєте проблеми своїм язиком у сім'ї, серед друзів і ближніх? Поміркуйте про це.

Третій приклад – Давид і Авіаїл. Давид, втікаючи від царя Саула, переховувався в місцях, де паслися стада Навала. Коли у Навала почали стригти овець, а це була велика подія, Давид попросив своїх послів попросити в Навала щось для прожитку. Навал вислухав посланців і відповів: «Хто такий Давид та хто Єсеев син? Сьогодні множилося рабів, що вириваються кожен від пана свого! І я візьму хліб свій і воду свою та зарізане, що нарізав я для своїх стрижів, тай дам людям, яких не знаю, звідки то вони?» (1 Сам. 25:10-11).

Своїми словами Навал викликав лють. Коли Давид про це почув, то в гніві заявив, що до ранку знищить всіх у його сім'ї. На щастя, слуги розповіли про цю ситуацію дружині Навала Авіаїл. Це була мудра жінка, яка вже знала, що лагідна відповідь гнів відвертає. Вона зібралася у дорогу, приготувала для Давида їжу, подарунки і пішла йому назустріч. «А Авіаїл побачила Давида, і поспішно зійшла з осла, і впала перед Давидом на обличчя своє, та й вклонилася до землі. І впала вона до ніг йому та й сказала: «На мені самій, пане мій, ця провина! І дозволь говорити твоїй невірній до ушей твоїх, а ти послухай слів своєї невірничі. Нехай же пан мій не кладе свого серця на цього негідного чоловіка, на Навала, бо яке ім'я його, такий він: Навал ім'я йому, і глупота з ним! А я, невірничка твоя, не бачила хлопців мого пана, що ти посилав. А тепер, мій пане, – як живий Господь і як жива душа твоя! – Господь стримає тебе, щоб ти не ввійшов до пролиття крові, і щоб рука твоя не допомогла в цьому тобі! І тепер нехай стануть, як Навал, вороги твої та ті, що шукають зла на пана мого! А оце дарунок, якого принесла твоя невірничка своєму панові, буде даний хлопцям, що служать моему панові. Прости ж провини невірничі своєї, бо краще зробить Господь моему панові вірний дім, бо пан мій провадить війни Господні, і зло не буде знайдено в тобі за твоїх днів. І хоч повстане хто гнати тебе, і шукати твоєї душі, то буде душа мого пана зв'язана у в'язці живих із Господом, Богом твоїм, а душу ворогів твоїх – нехай Він її кине, як із праці! І станеться, коли Господь зробить моему панові все добре, що говорив про тебе, і настановить тебе володарем над Ізраїлем, то це не буде тобі на спотикання та на спокусу серця мого пана, як пролив ти коли ти надармо кров, і пан мій пімстився сам. А коли Господь зробить добро моему панові, то ти згадаєш про свою невірничку!» (1 Сам. 25:23-31).

І ось що відповів Давид: «Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, що послав тебе на це навпроти мене! І благословенний розум твій, і благословенна ти, що стримала мене цього дня, щоб я не пішов на пролиття крові, і щоб рука моя не відмістила за мене. Але – живий Господь, Бог

Ізраїлів стримав мене зробити тобі зло, бо коли б ти була не поспішила, і не прийшла назустріч мені, то до світла ранку Навала не залишило б навіть те, що мочиться до стіни! І взяв Давид із руки її те, що вона принесла йому, а їй сказав: «Іди з миром до свого дому! Бачиш, я послухався голосу твого, і простив тобі!» (1 Сам. 25:32-35).

Смерть і життя у владі язика. Які слова, такі будуть і наслідки. Який сильний потенціал закладений в нашій мові. Ми можемо породити смерть і можемо породити життя. «Язык лагідний – то дерево життя, а лукавство його – заламання на душі» (Пр. 15:4).

Наші діти народжуються оптимістами. Не випадково Ейнштейн твердив, що кожна дитина геніальна. Тоді звідки беруться песимісти? Це наслідок слів батьків. Батьки можуть програмувати своїх дітей на успіх і на невдачу. Наприклад, сьогодні хлопчик засвоїв з уст мами, що його звали Миколка. І на запитання, як його звуть, він відповідатиме: «Миколка». Але якось він не послухався мами, і вона, давши волю своїм емоціям, зопалу вигукнула, що він не Миколка, а пенюк. Вчора був Миколка, а сьогодні пенюк. Це дитину засмугило, але якщо мама так сказала, то я такий і є. Ця самооцінка закладається в підсвідомості, і дитина запрограмується на невдачі.

Але коли мама, контролюючи свої емоції, у відповідь на непослух сина скаже: «Миколко, ти хороший хлопчик, я вірю, що з тебе виросте прекрасна людина, тому більше не роби такого», у підсвідомості дитини закладається: він хороший, у нього прекрасне майбутнє, а маму треба слухатися. Він малює свій образ майбутнього і по маленьку рухається до цього образу.

Психологи виявили, що незначливими репліками і бурчаннями батьки програмують своє дитя на невдачі в житті. Усілякі дорікання, образи, прізвиська закладають у підсвідомість дитини гальмівну програму, яка формує характер і стиль її спілкування з іншими людьми.

Одній моїй знайомій батько ще в дитинстві сказав, що її подружка красивіша, ніж вона. І ця фраза сформувала в дівчинці комплекс неповноцінності. У неї нині люблячий чоловік, який вже багато років говорить, що вона найпривабливіша жінка на землі, але все одно вона досі вважає себе некрасивою.

А ось інша історія. Дев'ятирічну чорношкіру дівчинку зґвалтували, у 14 років вона завагітніла, втекла з дому і була віддана в притулок для малолітніх злочинців. Але одного разу вона набула батька, який вплинув на все її майбутнє життя. Він ні словом не дорікнув її за гріхи молодості, він вірив у її добру долю. І з цієї чорношкірої дівчинки виріс одна з найпопулярніших жінок Америки – Опра Вінфрі, ведуча популярного щоденного шоу, яке дивляться 14 мільйонів глядачів в 64 країнах. Це непогана ілюстрація до текстів Писання, про які ми міркуємо.

«Володар зм'якшується терпеливістю, а м'якенький язик ломить кістку» (Пр. 25:15). Яку силу має сильне слово людини. Поганий характер твого чоловіка здатний змінити лише твій м'який язик. Сварливу вдачу дружини можна перемінити лише м'якою мовою.

«Туга на серці людини чавить її, добре слово ж її веселить» (Пр. 12:25). Це дуже важливо пам'ятати в сімейних стосунках. Лагідне слово здатне змінити на краще мікроклімат сім'ї і принести для всіх благословення.

«Ліпше жити в куті на даху, ніж з сварливою жінкою в спільному домі» (Пр. 21:9). Цей текст не потребує додаткових коментарів. Єдине, що варто сказати, – ці слова повною мірою стосуються і сварливого чоловіка.

Про сварливість характеру читаємо також наступне: «Рина, постійно текуча слюотливою дню та жінка сварлива – однакове: хто хоче сховати її – той вітра ховає, чи оливу пахучу правиці своєї, що видасть себе» (Пр. 27:15-16).

Апостол Павло в Посланні до галатів говорить про людей, які духовно впали: «Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!» (Гал. 5:15). Це люди, які несуть у своїх словах смерть, а не життя.

Ще читаємо: «Бо крапають солодош губи блудниці, а уста її від оливи масніші» (Пр. 5:3). Блудниці своїми ласкавими словами ловить чужих чоловіків, і якщо в котрогось сварлива дружина, він потрапить на цей гачок.

Апостол Яків радить: «Нехай буде кожна людина швидка послуhati, забарна говорити, повільна на гнів. Бо гнів людський не чинить правди Божої!» (Як. 1:19-20). Дух Святий через Якова закликає нас навчитися менше говорити і більше слухати. Бо: «Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Пр. 10:19).

Нехай Бог допоможе нам зрозуміти ці прості, але водночас дуже важливі істини, щоб наші слова завжди несли і нам, і тим, хто нас слухає, благословення життя, а не прокляття смерті.

ХРИСТИЯНСЬКІ ГАЗЕТИ Й ЖУРНАЛИ – ЄВАНГЕЛІСТИ

Ми, християни, дуже добре знаємо наказ Ісуса: «Ідїть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів» (Мт. 28:19-20). І часто біднаємося словами Ісуса Христа: «Живно справді велике, та робітників мало» (Мт. 9:37). Найвідважніші з нас або, можливо, найвідданіші, лишають домівки і їдуть звіщати Добру Новину.

А всі інші? Як хто може і вміє. Але якоїсь системи в справі благовіщення не маємо: десь колись при нагоді скажемо про Ісуса Христа, а може, й не скажемо, бо втомлені, хворі, бо не та ситуація, бо вже казали, а нас не сприйняли, бо одного разу не так повелися, бо почуваємо за собою якийсь прогріс... Тобто є щось таке, що затуляє уста.

Ну добре, скажемо, чужі хай собі будуть, хай їх Бог спасає як знає. А як бути зі своїми рідними, з друзями, які все про нас знають, у яких ми, можливо, втратили авторитет, які думають про нас давніми стереотипами і не помічають того, що ми вже інші? Тим більше, якщо вони живуть не з нами і не можуть перекозатися, що Ісус Христос нас перемінив. Домашнім говориш-говориш, а вони тикають пальцем на нас колишніх, дрібні минулі образи затуляють їм очі і не дають побачити в нас хоч дещо Ісусового і зрозуміти й прийняти дар Божого спасіння. А тих, що живуть далеко, ми з певних причин можемо рідко відвідати. А відвідавши, не завжди можемо засвідчити про Господа, а коли засвідчимо, то не можемо духовно підтримати їх, щоб пагінець віри, який проріс, не заглушили бур'яни.

Що ж робити? Ми знаємо, на якій жалкій дорозі вони стоять, і нам дуже не хочеться, щоб близькі нам люди залишилися без Христової благодаті, щоб вони навіки загинули.

Звичайно, найперше, що ми можемо робити, – молитися. Молитися за всіх, кому ми бажаємо спасіння. Молитися не раз і не два, а поки ми не побачимо їх спасенними. Зрештою, молитва має супроводжувати кожну нашу дію. Отже, перш за все молитва.

Але не тільки. Дуже легко перекласти всю турботу про спасіння близьких нам людей на плечі Бога і тих, кого Він пошле їх рятувати. Ми, все-таки, ще дещо можемо робити. Ми можемо їм свідчити про Ісуса через християнську літературу. Почну з цього: чи подарували ви своїм невірним родичам Євангеліє? Ні? То звідки вони дізнаються про милість Ісуса Христа, коли немає нікого й нічого, щоб їм засвідчити? Чи, можливо, ви молитесь, щоб їм Євангеліє хтось подарував? Чи, може, думаєте, що вони все-одно не будуть читати, а коли й будуть, то не зрозуміють. Якщо так, то значить, ви недооцінюєте сили і милості Господньої. У будь-якому разі, коли ви комусь подаруєте Євангеліє, це стане свідченням перед Богом про серйозність ваших бажань: ви справді хочете спасіння тій людині і навіть готові для цього дечим пожертвувати.

Ваші близькі люблять читати? Зазвичай вони читають усе підряд, бо іншого не мають і не знають. Ви можете запропонувати їм альтернативу для читання – християнську періодику. Передплатити для них, наприклад, газети «Голос надії», «Вірую» чи «За євангельську віру» або й всі разом. Передплатити журнал «Благовісник» чи інший, який поширює здорове християнське вчення і якому ви довіряєте. І дорожі вам люди періодично будуть отримувати християнську пресу, через яку Бог зможе промовляти до них. Чи не буде то мить їхнього прозріння і навернення до Ісуса?

Хочу сказати з власного досвіду, що справжня християнська періодика – це могутній засіб у наших і Божих руках для спасіння близьких нам людей. Моя дружина, для якої я не був авторитетом як християнин, тому що, за її словами, вивчив «Отче наш» у 27 років, коли вона його знала з раннього дитинства, бо виховувалася в глибоко релігійній греко-католицькій родині, у вільний час перечитувала християнські газети, журнали і книжки, які я приносив додому. Я, по правді, втратив надію на її покаяння і навіть не пропонував їй щось читати. А вона знічев'я взяла її до рук, а потім зацікавилася нею, а потім Господь почав їй відкривати істину про Себе і про неї для її спасіння. Тепер ми разом славимо нашого Спасителя Ісуса Христа і належимо до однієї церкви.

Ви хвилюєтеся про своїх дітей, племінників чи онуків? Передплатіть для них християнський дитячий журнал. Наприклад, «Стежинку». Ви не уявляєте, як діти люблять його читати! Він яскравий і справді християнський. Ваші маленькі родичі зможуть розглядати не тільки цікаві малюнки на біблійну тематику, а й дізнатися про Господа Ісуса через читання чудових віршів та оповідей. Вони зможуть навіть самі щось написати чи намалювати, надіслати в редакцію і побачити свій твір надрукованим. Хіба не чудово?

Ви скажете: це ж такі гроші! Що ж, припустимо, що ви раз на два місяці (така періодичність виходу журналу) їдете до своєї рідні (порахуйте затрачені гроші на дорогу і подарунки) і розповідаєте їхнім діткам про Господа стільки часу, скільки б вони затратили, щоб прочитати журнал (я вже не говорю про те, що діти його по два-три рази будуть перечитувати). Чи не багато грошей вийшло? Чи не багато часу було б затрачено? Що порівняно з цим якихось 15-30 гривень? А з тим результатом, який ми надіємося отримати, не зрівняється жодна сума. Бо результат – це пізнання Бога.

А чому б вам не подарувати своїм невірним родичам диск чи касету з християнськими піснями чи проповідями, свідченнями про милосердя і любов Ісуса Христа? Тоді ви вже точно знатимете, що щось зробили для спасіння близьких.

Можливо, те, про що я пишу, ви уже давно робите і бачите чудові результати – їхнє наближення до Ісуса Христа. Зробіть це і для чужих вам людей. Занесіть Євангеліє в бібліотеку школи, в міську чи сільську бібліотеку, передплатіть для цих бібліотек християнську періодику. Якщо ви самі цього не можете зробити, поговоріть про це в церкві і зробіть добре діло для спасіння ближніх.

Що ж до альбомів християнських пісень (а пісня – це поєднання поезії з музикою), то ви їх можете подарувати музичним відділам бібліотек, які мають фонотеки, і навіть радіостудіям, щоб вони могли звучати в ефірі вашим друзям на замовлення.

Дуже багато Господь може зробити через нас, використовуючи друковане слово! А наслідком нашої спільної роботи будуть спасенні душі, які любитимуть Ісуса Христа і разом з нами йтимуть у Небесний Єрусалим. Це більше ніж прекрасно!

Василь Мартинюк.

Луцьк.

ПРИНИЖЕННЯ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Албан Дуглас

Церква — це невидиме Тіло Ісуса. Видима ж церква — це земна спільнота, яка включає добро і зло, пшеницю і кукіль, спасених і лицемірів. Ця видима спільнота складається з тих, чий імена записані в списках членів місцевих громад. Усі земні деномінації включені у видиму церкву. Невидима ж Церква складається з тих, чий імена записані в книзі життя Агнца.

Невіруючі люди часто насміхаються над церквою як над чимось непотрібним. Але це не найстрашніше. Часто й самі християни можуть зневажати церкву. Правда, роблять вони це не так, як невіруючі, а, на жаль, хитрішими шляхами.

Як же ми, християни, можемо зневажати церкву?

Перш за все, відмовою від регулярного відвідування церкви. «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких» (Євр. 10:25). Коли ми не відвідуємо церкви, то пояснюємо це так: «Відвідувати церкву не обов'язково. До церкви можна ходити тоді, коли ти добре почувашся, коли хороша погода, коли в тебе немає інших справ і безліч вільного часу». Цим ми відводимо церкві другорядне місце, вважаючи її чимось несерйозним, і визнаємо, що щось інше має набагато більшу цінність в нашому житті.

Звичайно, є люди, які дійсно хворі настільки, що не можуть відвідувати служб, але я маю на увазі тих, у кого починає боліти голова саме тоді, коли потрібно йти на зібрання, і перестав одразу ж, коли настає час обіду.

Часто християни відмовляються приєднатися до церкви або відділяють себе від неї, кажучи: «Я надто хороший для цієї церкви. Церква недостатньо свята для мене, оскільки в ній надто багато лицемірів. Тому я сиджу вдома і слухаю проповіді по Інтернету». Але це приниження Церкви Христової і Його Тіла. Навіть якщо ми не можемо погодитися з усіма на всі 100%, ми можемо мати дружні стосунки зі справжніми християнами.

Ми зневажаємо церкву, приймаючи її переваги, але не приймаючи відповідальності. Ми приносимо дітей для звершення молитви благословення, але ніколи не приводимо їх у недільну школу. Ми приводимо молодих людей, щоб їх у церкві обвінчали, але не будуємо сімейного вівтаря вдома. Ми хочемо, щоб наші імена були внесені в списки членів церкви, але живемо, як язичники і невіруючі. Ми йдемо до причастя раз за рік чи місяць, але ніколи не намагаємося наверстати упущене. Ми насолоджуємося програмами на Різдво чи на Великдень, але ніколи не вивчаємо інших істин Слова Божого. Ми просимо церкву поховати покійника, а самі живемо в гріхах, не готуючись до переходу.

Ми зневажаємо церкву, якщо недостатньо готуємося до служіння. Ми чекаємо, що священнослужитель повинен вчитися, молитися, добре готуватися до проповіді. Але й кожен член повинен готуватися до служіння, щоб приходити на нього не тільки чисто й охайно одягненим, але й підготовленим духовно через молитву та вивчення Біблії. Не приходьте на

служіння порожніми, без питань до Бога, на які ви чекаєте відповіді, або лише з надією і сподіванням, що Бог нагодує ваші змучені голодом душі. Візьміть свою Біблію, олівець і записник, щоб записати свої помітки щодо питань, які цікавлять чи хвилюють вас.

Ми зневажаємо церкву через невміння слухати, постійно відволікаючись від служіння. Бог не любить неповаги. Пам'ятайте, що ви в Домі Господньому і служите Йому. Питання не тільки в тому, що ми чуємо, а і в тому, як ми слухаємо.

Ми зневажаємо церкву через слабку віру, нетверді релігійні погляди, переконання, які стосуються доктрини. Чи ти проповідуєш з кафедри, чи слухаєш на останній лаві, тобі не дозволено бути релігійно невпевненим. Ми вчимося всьому в нашому повсякденному житті: торгувати, шити, варити, робити бізнес. Та чи можемо ми довести, наприклад, божественність Ісуса Христа чи якусь іншу біблійну істину? Якщо ми не можемо підтвердити доктрину зі Святого Письма, тоді сором нам і нашої церкви.

Через своє несправедливе життя ми також осоромлюємо свою церкву. Якщо я бачу члена церкви, який грішить, я кажу (те саме говорять навіть люди зі світу): «Сором церкві, яка не може виховати достойного». Як член церкви ти несеш величезну відповідальність перед всім суспільством. Тому жити несправедливо після прийняття спасіння Ісуса Христа означає зневажати церкву.

Разом з тим служити Богові ми можемо з повною самовіддачею, а можемо і з частковою. І саме через недостатню віддачу церкві, через часткове використання наших талантів і можливостей ми зневажаємо церкву.

Якщо я вважаю, що, жертвуючи церкві, я жертвую Богові, тоді моє пожертвування відображає величину моєї любові до Нього, мого Творця і Спасителя. За Законом люди жертвували десятину, благодать же стоїть вище від Закону. І якщо маленькій дитині ви даєте удвічі більше на кишенькові витрати, ніж на потреби церкви, то чим ви показуєте повагу чи зневагу? Якщо я співаю для розваги інших, але відмовляюся співати в церковному хорі, якщо виступаю на вечорах, але не використовую свій талант для Господа, то, свідомо чи підсвідомо, я говорю, що мій талант надто великий для того, щоб витратити його на цю маленьку церкву.

Пам'ятайте, що Церква — це Тіло Христа, а не просто слабка земна організація. Господь і церква повинні займати перше місце в нашому земному житті. Господь Ісус дуже страждає, якщо грішити якась навіть найменша частина Його Тіла. Але земний організм слабкий, тому Церква потребує тебе, а ти маєш потребу в Церкві. Християни, які не відвідують церкви і не беруть участь в її житті, якими б сильними вони не здавалися, з часом слабнуть і згинаються під тягарем життя, тому що зростати духовно, протистояти світу і показувати Христа в собі іншим надто важко для однієї людини без підтримки інших.

Тож якщо ви відчуваєте, що зневажали дорогоцінне Тіло Господа Ісуса Христа, визнайте це, покайтеся і пообійчайте Господу, що більше ніколи не будете безтурботними і байдужими щодо церкви, молитесь і просіть Бога навчити вас шанувати і поважати Церкву — невидиме Тіло Христа.

ВИПРОБУВАННЯ ПРОРОЦТВА

Василь Боєчко

Єпископ, пастор церкви ХВС

Не дотримуючись біблійної хронології, вважаємо за потрібне в основу цього питання покласти повеління Духа Святого через апостола Івана: «Любі, не всякому духові вірте, а випробовуйте духів, чи від Бога вони; бо багато лжепророків з'явилося у світі. Ось як пізнавайте Духа Божого: всякий дух, який визнає Ісуса Христа, що прийшов у тілі, є від Бога. А всякий дух, який не визнає Ісуса Христа, що прийшов у тілі, не є від Бога: це є дух антихриста, про якого ви чули, що прийде, і тепер вже є у світі» (1 Ів. 4:1-3). А трохи раніше у цьому ж посланні апостол Іван дає глибше розуміння суті антихриста: «Діти, остання година настала, і як чули ви, що антихрист прийде, а тепер багато антихристів появилось, то з того пізнаємо, що остання година. З-поміж нас вони вийшли, але нашими не були, бо коли були б наші, то залишилися би з нами: тільки ж відступили вони, щоб виявилось, що не всі наші» (Ів. 2:18-19). Але якщо до слів Івана додати ще характеристики, які дав їм Ісус Христос: «тернина», «будяки» та «вовки хижі» (Мт. 7:15-16), то матимемо повну біблійну картину того, яку велику небезпеку для Христової Церкви становлять лжепророки.

Ми, що звикли до цієї фальші та духовної диверсії, часто залишаємось благодушними та поблажливими до цих руйнівників Божого діла на землі. Вони навіть керують нами, узурпувавши духовну владу. Ми ніколи не наважились би назвати цей дух духом антихриста, тому що хочемо бути «добрішими» за Бога і Духа Святого. Але наша безликість і безпринципність можуть нас, служителів, привести до такого ж фатального кінця, до якого йдуть всі лжепророки.

Божий пророк найперше повинен виявити в собі піддзеркалення Христового життя в тілі, або, як каже апостол Павло, — плоди духа (див. Гал. 5). Якщо ж у людині, яка називає себе пророком, не видно характеру Христового у її земному житті, то цей «дар» не від Духа Святого — це дух антихриста! У цьому полягає перше і, напевно, найголовніше випробування пророцтва — чи від Бога воно. Його можна назвати випробуванням відповідності пророцтва духу і суті Слова Божого.

Другий засіб випробування пророцтва дарував нам Сам Бог ще у давнину: «Якщо повстане серед тебе пророк або сновидець, і дасть тобі ознаку або чудо, і збудеться та ознака й те чудо, а потім скаже: «Ходімо з іншими богами», то не слухайся слів того пророка або того сновидця. А пророк той або той сновидець нехай буде забитий, бо намовляв тебе на відступлення від Бога» (5 М. 13:2-6). І ще: «А коли ти скажеш у серці своєму: «Як ми пізнаємо те слово, яке Господь не говорив?». І ось відповідь Бога: «Якщо буде говорити той пророк ім'ям Господа, і не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не сказав Господь. У зухвалості говорив його той пророк, — і ти не будеш боятися його».

У цих двох текстах маємо дві ясні відповіді від самого Бога: перша, фактично, стосується уже розглянутого першого засобу — відповідності життя пророка його претензіям на пророкування. А друга відповідь: Боже пророцтво повинно мати цілеспрямованість і доказ у виповненні його на ділі. Якщо цього не стається — таке «пророцтво» не від Бога.

Третій засіб базується на науці апостола Павла: «Пророки ж нехай по двоє і по троє говорять, а інші нехай розсуджують» (1 Кор. 14:29). Під «іншими» розуміється

уса церква, в якій панує помазання та дії інших дарів Духа Святого, яка вихована на непохитних основах Слова Божого. До цього апостол Іван додає: «А ви помазання маєте від Святого і знаєте все. Але помазання, яке ви прийняли від Нього, в вас пробуває, і ви не потребуєте, щоб хто вас учив; і як те саме помазання навчає вас про все, і воно правдиве й не обман, то як воно навчило вас, то й пробуйте в тому» (1 Ів. 2:20, 27).

Відразу застерігаємо, що слова «ви не потребуєте, щоб хто вас учив» — не стосуються того, що діти Божі не мають потреби у Божій науці через пророцтво. Зовсім ні! Божі діти не мають потреби, щоб їх «навчали» обманщики та лжепророки! Але в цьому аспекті, коли мова йде про духовну роль церкви, зовсім не значить, що апостол Іван ігнорує Божий порядок щодо будови Церкви Христової та ролі її духовних провідників, їхня роль повинна бути домінуюча та вирішальна. У Божих служителів для цього є спеціально призначені аж три дари Святого Духа: слово мудрості, слово знання та розпізнавання духів, а до них — їхній духовний досвід та чисте, побожне життя згідно зі Словом Божим. Церква в такому духовному стані і з такими служителями ніколи не потрапить в оману та верховенство в ній лжепророків та «дуже духовних сестер». Нехай не ображаються всі побожні сестри, але історія Церкви довела, що найбільша питома вага лжепророків — серед осіб жіночого роду. Про це не раз говориться і в Об'явленні св. Івана.

Горе церкві, в якій її пастор чи пастирі — духовно незрячі, якою керують фальшиві пророки та радники, що втратили або ніколи не мали власного духовного бачення та керівництва Духа Святого! І безумовно, перш ніж церква розсудить, духовні чи лжедуховні дії в її лоні, позиція і голос пастиря повинні бути першими і вирішальними. Божого пастиря не можуть заплутати жодні духовні сили — ні земні, ні піднебесні! (див. Рим. 8:38-39; Гал. 1:8). Де священнослужителі натхнені та керовані Духом Святим, там обманщикам та лжепророкам, заблудженням та фальсифікаціям не буде місця ніколи!

Четвертий засіб будується на біблійному праві священнослужителів Церкви Христової, яке виголосив апостол Павло на прощальній зустрічі з пресвітерами церкви в Ефесі: «Тому пильнуйте себе і всю отару, в якій вас Дух Святий настановив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку Він придбав Кров'ю Своєю. Бо я знаю, що після мого відходу прийдуть вовки хижі між вас, що не пощадять отари» (Дії 20:28-29). Враховуючи те, що численні Божі скарги на злочинні дії лжепророків завжди тісно пов'язані з долею та діяльністю пастирів (див. Єр. 14:23; Єз. 13:22),

відповідальність пастирів за руйні в церкві особливо велика. А тому кожен натхнений Духом Святим священнослужитель має законне право випробувати пророка-початківця або того, хто бачить видіння (дар слова знання), у простий, але дуже ефективний спосіб: служителю Божий завжди бачить перед собою не одну складну духовну ситуацію або явний гріх, від якого вперто відмовляється грішник. Він пише цю таємницю, запечатує, кладе цю записку до Біблії, а потім разом з тими, хто вважає, що отримав дар пророцтва чи видіння, молитесь. Якщо відповідь через названі дари точно відображає цю ситуацію, тоді такого роду молитви бажано повторити ще хоч б двічі-тричі. І тільки після одержання конкретних відповідей на поставлені питання і проблеми можна вважати такого брата чи сестру справжньою посудиною Божою і допускати їх до духовного служіння.

У такому випробуванні не повинна бути допущена будь-яка неправда або бажання скомпromетувати віруючу людину, а тому це випробування повинні робити справді духовні провідники, які широко бажують духовних дарів у церкві, а не їх пригноблення або недопущення. З другого боку, тільки всебічно випробувані богобійні люди можуть бути надійними посудинами Божими для служіння дарами Духа Святого. Таким шляхом Господь Бог вів усіх вірних пророків та провідників Свого народу. Тут ще раз переконуємося у цінності та величності слів апостола Петра: «І тим радуйтеся, навіть якщо треба трохи посумувати у всяких випробуваннях, щоб випробувана віра ваша, геть дорожча золота, що гине, хоч і вогнем випробуваного, знайшлася на похвалу і честь, і славу у відкритті Ісуса Христа» (1Петр. 1:6-7).

У служінні дару пророцтва необхідно особливо обходити стороною приватні сфери життя: комерційні, шлюбні, господарські, визначення діагнозу хвороби, питання купівлі-продажу, переміни місця проживання, розв'язання особистих та церковних непорозумінь або конфліктів, примус до добровільних пожертвувань та десятини. Усі ці питання побожна людина може легко вирішити через Слово Боже та особисту молитву у власному помазанні Духа Святого.

А особливо небезпечним та проблематичним є питання одруження. Скільки ширих, простодушних християн, які йшли до фальшивих пророків довідатися про Божу волю щодо свого одруження, одержали на все життя незагоїну рану! Не можна цього допускати! Нема на це підстав Слова Божого!

Ми не можемо погодитися з думкою тих теологів, які відкидають участь пророцтва чи інших дарів Святого Духа в поставленні та благословенні служителів церкви і в посланні місіонерів. Право на це дає нам Слово Боже: Дії 13:1-4; 20:28; 9:15-16; Гал. 1:15-18; 1 Кор. 12:27-28; Еф. 4:11-13. Але старші служителі повинні пильно стежити, щоб Боже Слово не було порушене. А шлях Божого доморядництва такий: служителів Своєї Церкви Господь дійсно готує «від утроби матері», потім членом церкви велить, як колись у Єрусалимі, — «виберіть з-поміж себе» (Дії 6:3), а вибравши, випробовують (див. 1Тим. 3:10). І насамкінець церква з постом і молитвою представляє їх до посвячення через рукопокладання.

Ось у цьому завершальному етапі узаконення священнослужителів дуже потрібні пророцтво або інші дари Духа Святого — чи не допущення яка-небудь помилка. Відомо, що в Антіохії поклик на служіння Варнави і Савла був раптовий: «Відділіть Мені Варнаву і Савла на діло, на яке Я покликав їх» (Дії 13:2). Але ми тут повинні враховувати, що ці Божі мужі до того часу пройшли вже немалий шлях випробування і Сам Господь засвідчив про них словами: «Я покликав їх».

Нехай Господь веде мудро й далекоглядно Свою Церкву силою Духа Святого, і нехай кожний посуд у Домі Господньому чітко знає своє місце і час! «Щасливий народ, що розуміє голос Твій святокий, Господи! При світлі обличчя Твого вони будуть ходити!» (Пс. 89:15).

ЧИ МОЖНА МОЛИТИСЯ СВЯТОМУ ДУХОВІ?

Біблійне вчення про Бога говорить, що Бог триєдиний, тобто Отець, Син і Дух Святий — це один-єдиний неподільний Бог. Тому якщо ми віримо в Бога Біблії, то, молячись одній Особі Божества, ми молимося і двом іншим. При такому підході немає великої різниці, ім'я якої Особи Бога ми згадали, якщо маємо на увазі, що звертаємося до триєдиного Бога.

Якщо ж людина молиться Святому Духові, відділяючи Його від інших Осіб Трійці чи ж виділяючи Його якимсь особливим, спеціальним чином, то Біблія таке не виправдовує. На сторінках Святого Писання ми не зустрічаємо жодної згадки про молитву, звернену спеціально до Святого Духа.

Якщо говорити про функції кожної з Осіб Бога, що стосуються молитви, то Писання згадує про наступні особливості.

Про Духа Святого сказано, що Він спонукує дітей Божих молитися, допомагає і заступається за них перед Богом (Рим. 8:26-27).

Ісус Христос вчив, що молитви повинні проголошуватись в Його ім'я (Ів. 14:13-14).

Апостоли молилися, звертаючись до Бога Отця в ім'я Ісуса Христа (Еф. 5:20).

В усіх цих текстах мова, безумовно, йде про правильне розуміння Бога, а не про форму молитви чи стандарти літургії. Саме з цієї причини Писання не встановлює суворої форми молитви. Молитва повинна бути живою розмовою з Богом, і тому вона залежить передусім від нашого правильного знання природи Того, з Ким ми цю розмову ведемо.

Олександр Скрипак.

НАДЗВИЧАЙНА УСМІШКА

Вечоріло. Уже кілька годин поспіль радянський офіцер бив і катував Павлюса. «Ми більше тебе не мучитимемо, — сказав він, схибно посміхаючись, коли християнин звів на нього очі. — Натомість зашлемо тебе в Сибір, де ніколи не тане сніг. Це місце безмежних страждань. Ти і твоя сім'я добре приживетеся там».

Павлюс замість того, щоб засмутитися, усміхнувся:

— Уся земля належить моему Отцеві, капітане. Куди б ви не послали мене, я буду на землі свого Отця.

Капітан пронизливо глянув на нього:

— Ми заберемо все, що ти маєш.

— Вам знадобиться висока драбина, капітане, бо мої скарги заховані на небесах, — з Павлюсового обличчя не сходила усмішка.

— Ми всадимо тобі між очі кулю, — закричав уже роздратований капітан.

— Якщо ви заберете моє життя в цьому світі, розпочнеться моє справжнє життя, сповнене радості й краси, — відповів Павлюс. — Я не боюся смерті.

Капітан схопив Павлюса за його пошматовану тюремну сорочку і прокричав йому в лице:

— Ми не вб'ємо тебе! Ми замкнемо тебе самого в камері і не дозволимо нікому приходити до тебе!

— Ви не зробите цього, капітане, — сказав Павлюс, далі всміхаючись. — У мене є Друг, Який може проникати крізь замкнені двері й залізні ґрати. Ніхто не може відібрати в мене любові Христа.

Незважаючи на непевне майбутнє, ми можемо бути впевнені в одному: Христос буде там разом з нами. Не має значення, чи це наше особисте випробовування, а чи ми сумуємо разом із іншими, — ми ніколи не залишимося самі. Земний супутник у будь-яку мить може підвести нас. Не всюди він зможе піти разом із нами у життєвій подорожі. Тільки Ісус вміє проникати крізь «залізні ґрати» на наших страждених серцях і бути поряд із нами в усі важкі часи, хоча у Своїй мудрості Він може не завжди вбачати потребу в нашому звільненні від цих важких обставин. Його повсякчасна присутність допоможе нам пережити їх. Усміхайтесь, знаючи, що маєте Друга, Якого у вас ніхто не відбере.

«Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недолі, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?»

(Рим. 8:35).

СЛУЖІННЯ БОГУ

Служіння, у першу чергу, передбачає мету. Нема служіння без цілі. Можна просто щось робити, допомагати, приходити в гості, вчити людей, проповідувати на вулиці, але якщо все це не має під собою мети, то результат може бути іншим, ніж ми очікуємо.

По-друге, ми обов'язково служимо комусь. Кому ж ми служимо? Ісусу, не задумуючись, відповімо ми. А для чого? Навіщо? Ну, щоб привести багатьох людей в Царство Бога Живого. Ось слова, які ми звикли чути. І часто ми навіть не задумуємось над тим, що говоримо.

Спробуємо в цьому розібратися. Насамперед ми служимо Богові. Як? За словами Самого Ісуса, виконуючи дві заповіді. Люби Господа Бога свого понад усе і свого ближнього, як самого себе. Чому таке порівняння? Тому, що себе ми завжди любимо найбільше. Так влаштована людина. Без любові до себе неможливо любити інших. Але любов не повинна бути егоїстичною.

Егоїзм — це турбота лише про самого себе, без уваги до інших. А значить, така любов неправдива. Істинна любов віддає іншим, а не бере собі. Любов до себе повинна віддавати, а не отримувати. Так і тут, люблячи Бога та інших, ми повинні віддавати свій час, свої діла, своє старання, все те, з чого складається наше життя. Віддаючи все це, ми навчимося служити Богові. Адже, віддаючи, явно ми не одержуємо нічого на заміну. А неявно одержуємо набагато більше.

Отже, служіння — це вияв любові, яка віддає, а не приймає. Тут захований ще один важливий момент: служіння без любові не приносить користі.

Усі ми не раз чули проповіді про Божу покликання. Божу покликання — це те, до чого тебе Господь покликав. Але ми не завжди прислухаємось до Бога, ми робимо те, що нам вигідніше. Однак це лише так здається. Якщо ми не живемо в покликанні, виникає почуття розчарування від того, що щось у житті залишилось нереалізованим.

Служіння повинно мати покликання. Покликання, природна налаштованість, схильність, призначення, обдарування. Твоє служіння не може бути без покликання.

Є люди, котрі добре вміють допомагати в критичних ситуаціях. Втішати, організовувати, виконувати якусь роботу. А вони пориваються займатися зовсім не своїм ділом. Не всі покликані бути проповідниками, служителями, співаками. Хтось добре вміє займатися адмініструванням, хтось вміє допомагати нужденним, а хтось — приймати вдома гостей. Усе просто!

Ще одна характерна риса служіння — бути потрібним. Частіше ми хочемо займатися тим, що, власне, нікому й не потрібно. Попит завжди породжує пропозицію. Але ніколи пропозиція не породжує попит.

Отже, підсумуємо. Служіння повинно мати ціль, повинно ґрунтуватися на любові, на Божому покликанні, і воно має бути потрібним. Якщо у вашому служінні все саме так, тоді до праці. Якщо ж ні, то, можливо, треба наполегливо шукати служіння, яке Бог приготував саме для вас.

ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ

«Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (Єс. 1:8).

В Ісуса Навина завжди було багато ворогів. Настільки багато, що, здавалося, їм не буде кінця. І яку настанову дав йому Бог? Не думати про труднощі, а роздумувати над Божим Словом.

Якщо ми хочемо у всьому мати успіх і чинити розсудливо, то, подібно до Ісуса Навина, нам неодмінно треба буде припинити думати і говорити про проблеми, що виникають на нашій дорозі. Ми повинні перестати думати й говорити лише про них. Будьмо певні, що Бог почув наші молитви і почав діяти.

В Євангелії від Марка 11:23 Ісус дав нам настанову про те, що робити з горою. Їй треба наказати забратися з дороги. Він не звелів розмовляти про гору чи думати про неї. Якщо, звичайно, ви вважаєте за потрібне, то поговоріть. Але якщо в цьому немає потреби, то краще взагалі промовчіть. Розмови про те, як погано у вас склалися обставини чи які труднощі випали на вашу долю, лише ще більше вас розчарують і ускладнять ситуацію. Тож чи варто про них розповідати всім і кожному, якщо ми розповіли про це Богові?

ХТО СТВОРИВ БОГА?

Атеїст Бертран Рассел у своїй книзі «Чому я не став християнином» написав, що коли твердження, що всім речам має бути причина, правильне, тоді також має бути причина і щодо Бога. Із цього він прийшов до висновку — якщо Бог потребує існування причини, тоді Він — зовсім не Бог (а якщо Бог — не Бог, тоді, звичайно ж, Бога немає).

Фактично, це дещо ускладнена форма дитячого запитання: «Хто створив Бога?». Навіть діти знають, що все виникає з чогось, тому Бог також має мати причину, чи не так?

Запитання підступне, оскільки воно базується на помилковому умовиводі, що Бог з'явився звідкись. А тоді, власне, і задається це запитання: «А де ж це «звідкись» може бути?».

Відповідь полягає в тому, що це питання не має змісту. Воно схоже на запитання: «Як виглядає червоний запах?». Слово «червоний» не належить до категорії предметів, що володіють запахом, тому це питання некоректне. Подібно до цього Бог не належить до категорії предметів, які створюються чи з'являються. Бог не має причини і не створюється — Він просто існує.

Звідки ми знаємо це? Ми знаємо, що нічого з нічого не виникає. Тому якщо коли-небудь був час, коли не існувало абсолютно нічого, тоді нічого б і не з'явилося. Але речі існують. Таким чином, оскільки неможливо, щоб не було абсолютно нічого, то завжди щось мало існувати. Це «щось», що існувало завжди, ми і називаємо Богом.

ДИВІТЬСЯ ТЕЛЕПРОГРАМИ:

«Клуб 700»

📺 канал
Україна
сб., нд. — 7.20

ТБН
Пн. — чт. — 21.00
(час московський)

CNL
Пн., ср.,
пт. — 15.35
(час місцевий)

«Клуб 700
інтерактив»

ТБН
вт., чт. — 19.30
(час московський)

«180 ГРАДУСІВ»

ТБН
ср., пт. — 17.00
(час московський)
сб. — 20.00
(час московський)

CNL
чт., сб. — 15.35
(час місцевий)

СХН
Світові
християнські новини

ТБН
нд. — 8.30 і 21.30
(час московський)

ЛІНІЯ ДОВІР'Я

Безплатно з усіх
стаціонарних телефонів
Україна 0-800-50-77-50

skype: emmanuil.tv
e-mail: otvet@emmanuil.tv
ЦІЛОДОВОГО!

Еммануїл

emmanuil.tv

№ 8 (95) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2012 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726